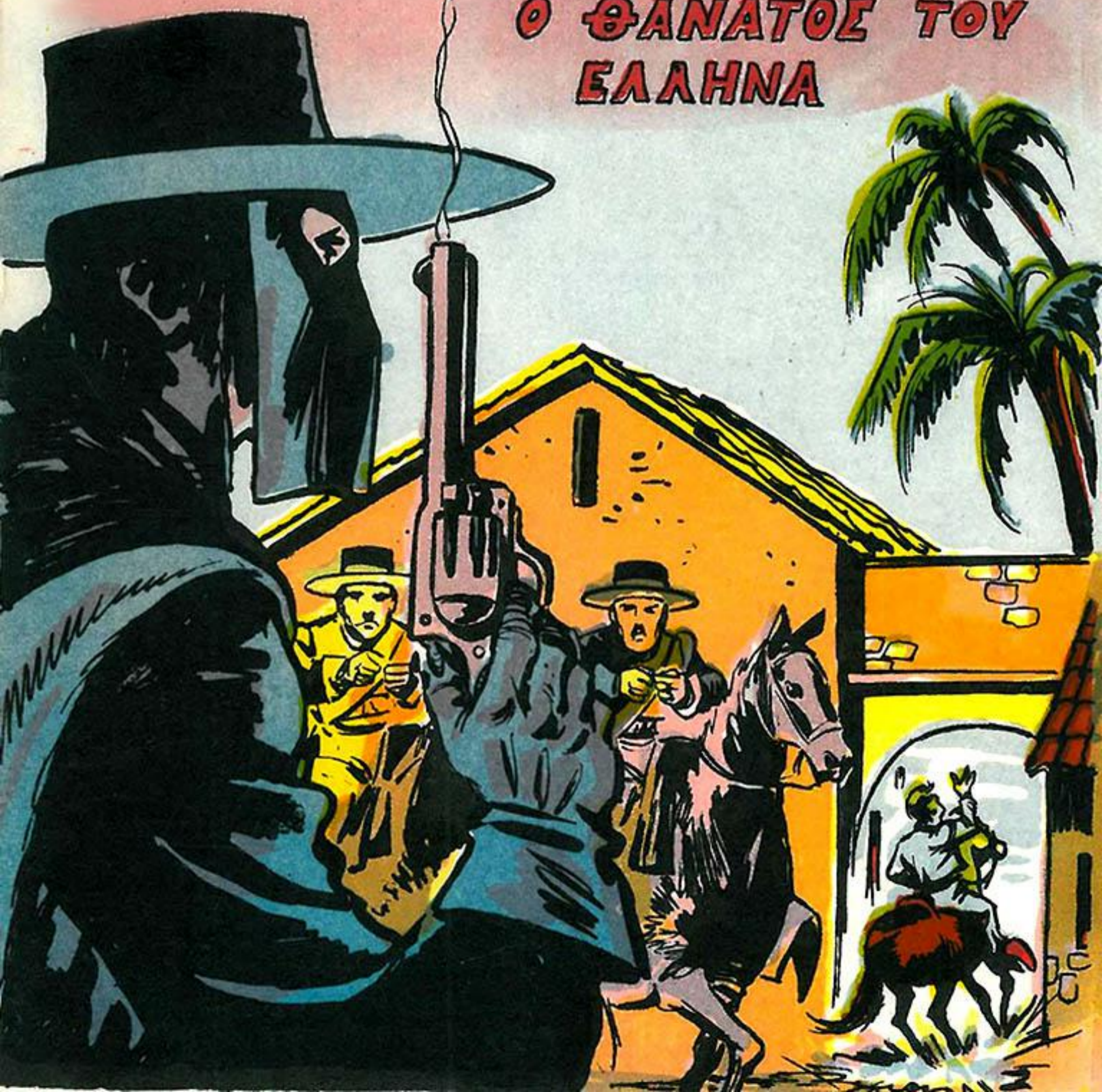

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZOPPO

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Μάχη με τούς κολασμένους

(Ε)ΛΛΗΝΑΣ 'Αντώνης Γραϊκός παρακολουθεί τόν σε νὸρ Ζορρό. Είναι ἔτοιμος νὰ τὸν βοηθήσει, μόλις δὴ πὼς κινδυνεύει.

Εἶναι νύχτα.

Ὁ Μασικοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει κρυφτῆ πίσω ἀπὸ μίαν γωνία, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Δὸν Χουὰν Ἀλβαρές, προέδρου τῆς Γερουσίας τοῦ Μεξικῶ. (*)

Ὁ Γραϊκὸς βλέπει τὴν ἄμαξα τοῦ Ἀλβαρές νὰ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ του. Βλέπει, ὅμως καὶ κάτ: ἄλλο πὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δὴ ὁ σενὸρ Ζορρό:

Μὰ γωνία πιὸ πίσω ἀπ' τὴ γωνία πὺ εἶναι κρυμμένος, βγαίνουν ἀθόρυβα καὶ σέρνονται: σὰν ἔρπετὰ πρὸς τὸ μέρος του, ποεῖς σκοτεινὲς σκῆς, μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων. Στὰ χέρια τους γυαλοκοπᾶνε εἰ κᾶννες τῶν πιστολῶν πὺ κρατοῦν.

Ὁ Ἕλληνας δὲν διστάζει στιγμή.

Τροβᾷε: τὰ πιστόλα του. Βγαίνει ἀπὸ τὸν κρυψώνα

(*) Διάβετε προηγούμενο τεύχος μετὰ τὸν τίτλο: «ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ»

του. Προχωρεί, άθόρυβα κι' αυτός, πίσω από τους κολασμένους νάνους. Έκείνοι έχουν στραμιμένη όλη την προσοχή τους στον Μασκαφόρο Τιμωρό. Κανείς τους δεν σκέπτεται να γυρίση να κυττάξη πίσω του. Φθάνει μόλις δυο μέτρα κοντά τους και δεν τον έχουν αντιληφθή.

Τότε ακούγεται μια διαπεραστική φωνή, να λένε γεμάτη σαρκασμό:

— Μάνος άλλος! Ψηλά τὰ γέρια, σενόρο Ζορορό! Είσθε περικυκλωμένος! Μην προσπαθήσετε να κάνετε τὸ παραμικρό, γιατί θὰ πέσετε νεκρός τὴν ἴδια στιγμή!

Βλέπει τους τρεις νάνους πού βρίσκονται μπροστά του, να θγαίνουν ταυτόχρονα από τὴ γωνία τους, απειλώντας κι' εκείνοι τὸν Ζορορό με τὰ πιστόλια τους.

Ὁ θρυλικὸς ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδυνάτων εἶναι ἔτοιμος να πετόξη τὰ πιστόλια του. Καταλαιβαίνει πῶς κάθε προσπάθεια να ξεφύγη, ἐκείνη τὴ στιγμή, θάνα· σαν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

Μὰ ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου πρὶν ἀνοίξη τὰ δάχτυλά του να πέσουν τὰ ὅπλα του, βλέπει, ὀκίσμα ἓνα ἄνθρωπο πού ἐμφανίζεται πίσω ἀπὸ τους κολασμένους νάνους, ἀπ' τὴν ἴδια γωνία.

Παρ' ὅλο πού εἶναι ἀφέγγαρη νύχτα, ἡ ἀπόστασι· εἶναι τόσο κοντηνή, πού δεν δυσκολεύεται ν' ἀναγνωρίση

τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, πού εἶναι ὁ Γραικός.

Ὁ Ἕλληνας τοῦ κάνει ἓνα ἐκφραστικὸ νόημα με τὰ δυὸ χέρια, πού εἶναι ὠπλισμένα με τὰ πιστόλια του.

Ὁ Ζορορό κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ λέει εὐθύμα:

— Σί! Σί, σενόρες! Δεν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση να ὑπακούσω σὲ ὅσα μοῦ λέτε! Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα; Δεν καταλαιβαίνω τί ἔχετε ἐναντίον μου...

— Πέταξε τὰ πιστόλια σου, σενόρο Ζορορό!, γρυλλίζε ἓνα ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ τέρατα. Μετὰ θὰ σοῦ πούμε τί θέλουμε! Γρήγορα, γιατί πυροβολῶ!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται δυὸ κούφιοι κρότοι καὶ δυὸ μουγγρητὰ πόνου.

Ὁ Ἕλληνας ἔχει χτυπήσει τους δυὸ ἀπὸ τους τρεῖς νάνους πού στέκουν ἐμπρός του στὰ κεφάλια, με τὶς λαβὲς τῶν πιστολίων του.

Οἱ ἀπαίσιοι νάνοι σωριάζονται ἀναίσθητοι στὴ γῆ.

Ὁ τρίτος ξεχνάει τὸν Ζορορό καὶ στρέφει να ἀντιμετωπίση τὸν ἐχθρὸ πού βρίσκεται πλάϊ του.

Τὴ στιγμή πού ὁ Ζορορό γέρονει ἀστραπιαία ἐπάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ βρίσκεται ὡς δ' ἀ μαγείας κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά του, ὁ Γραικός δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά τοῦ τρί-

του αντιπάλου του. Μιά κλωτσιά τόσο δυνατή, που τον πετάει σαν μπάλλα επάνω σ' έναν από τους άλλους τρείς, που στέκουν τρία μέτρα πιο πέρα.

Οι υπόλοιποι δυο πυροβολούν την ίδια στιγμή, σαν λυσσασμένοι, προσπαθώντας να σκοτώσουν τον Μασκοφόρο Έκδικητή. Μά ταυτόχρονα, κάτω από την κοιλιά του αλόγου, ακούγονται άλλοι δυο πυροβολισμοί. Οι νάνοι που στέκουν όρθιοι, με τα πιστόλια στα χέρια, τινάζονται πίσω κεραυνοβολημένοι και καιτρακυλούν στη γη με άγρια ούρλιαχτά πόνου και μανίας.

Οι άλλοι δυο όμως, που έχουν πέσει κάτω απ' την κλωτσιά του Έλληνα, έχουν ξεμπερδευτή γρήγορα. Σημαδεύουν τον Μασκοφόρο Τιμωρό με τα πιστόλια τους. Δεν προλαβαίνουν να πυροβολήσουν.

Ο Γραικός πατάει δυο φορές τη σικανδάλη του κάθε πιστολιού του. Τα ανθρωπομορφα τέρατα μένουν στον τόπο και σωριάζονται ανάσκελα.

Και ο Έλληνας, τρομερά όργισμένος ακόιμα με τους δολοφόνους, στρέφει τα πιστόλια καταπάνω στους δυο νάνους που μένουν αναίσθητοι από τα χτυπήματά του. Μοιάζει αποφασισμένος να τους στείλη κι' αυτούς στον άλλο κόσμο, να συναντήσουν την πατέρα τους.

Μιά φωνή όμως του Ζορρό τον σταματάει την τελευταία στιγμή:

—Μή, άμίγο! Πιο πολύ μάς χρειάζονται ζωντανοί αυτοί οι δυο! Πάμε να φύγουμε γρήγορ' από δω!

Και σπηρουνιάζει τ' άλλο γό του πρώτος. Περνώντας πλάι από τον Έλληνα, δίνει ένα χτύπημα με την παλάμη στα καρπούλια και του δικού του ζώου. Εκείνο τινάζεται ξαφνιασμένο. Ακολουθεί τ' άλλο γό του Ζορρό.

Είναι καιρός.

Απ' το σπίτι του Δόν Χου αν Άλβαρες βγαίνουν ένα σωρό όπλισμένοι άντρες και τρέχουν προς τ' μέρος της μάχης, κρατώντας στα χέρια τους αναμένους δαυλούς...

Σενόρ Ζορρό, σε συλλαμβάνω!

Ο ΙΔΙΟΣ ο Δόν Άλβαρες έχει βγή στον έξωστη του άρχοντικού του και παρακολουθεί —στα φώτα των δαυλών— τις κινήσεις των ανδρών του.

Με επί κεφαλής τον ύπασπιστή του προέδρου, Δόν Φραντσέσκο Μαιταιόρος, ανασηκώνουν τους πεσμένους στη γη νάνους, που οι πιο πολλοί καλυμπάνε στο αίμα τους.

Στην άρχή νομίζουν πως είναι όλοι νεκροί. Γρήγορα όμως ανακαλύπτουν πως οι

δυὸ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι μόνο ἀναίσθητοι.

Τοὺς συνεφέρουν μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἀδειάζοντας ἐπάνω τους κουβάδες μὲ παγωμένο νερό.

— Ἦταν ὁ σενὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζει ὁ ἕνας μὲ κόπο. Τὸν εἶχαμε κυκλώσει... Ξαφνικὰ μᾶς ἐπετέθησαν ἄλλοι ἀπὸ πίσω... Φίλοι του... Μᾶς χτύπησαν...

Ὁ Μатаμόρος τρέχει καὶ διαβιβάζει τὰ λόγια αὐτὰ στὸν Δὸν Ἀλβαρές.

Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ἐξώστη του, διατάζει μὲ βροντερὴ φωνή:

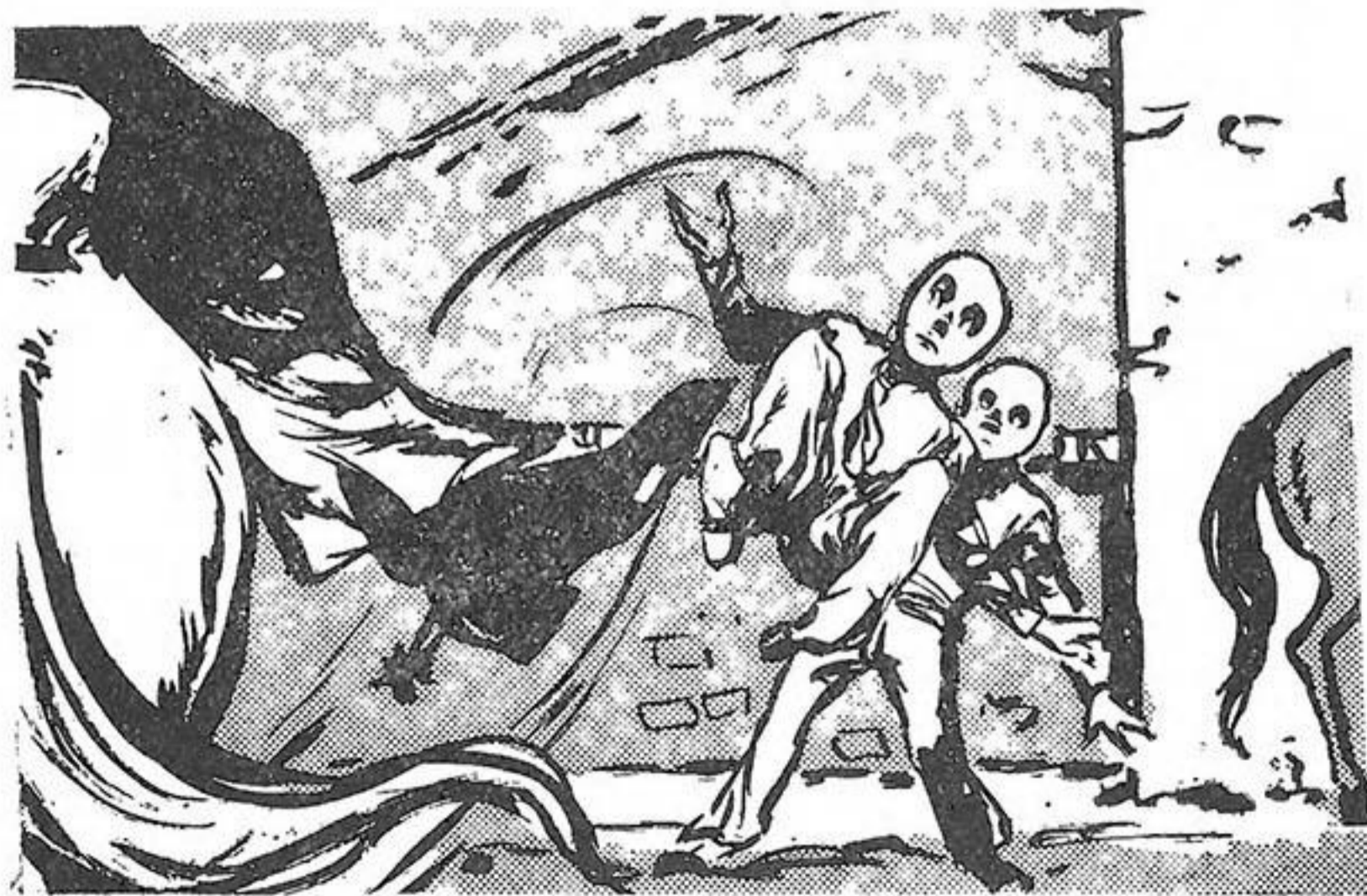
— Ἐνα τάγμα ἵππικοῦ νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ αὐτὸν τὸν σενὸρ Ζορρό! Ἀ-

μέσως! Μὲ κάθε θυσία τὸν θέλω ζωντανὸ αὐτὸν τὸν καταραμένο! Πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ πολλὰ πράγματα! Νὰ μὴ τὸν πειράξετε, οὔτε νὰ τοῦ ἀποκαλύψετε τὸ πρόσωπο, πρὶν τὸν φέρετε σ' ἐμένα!...

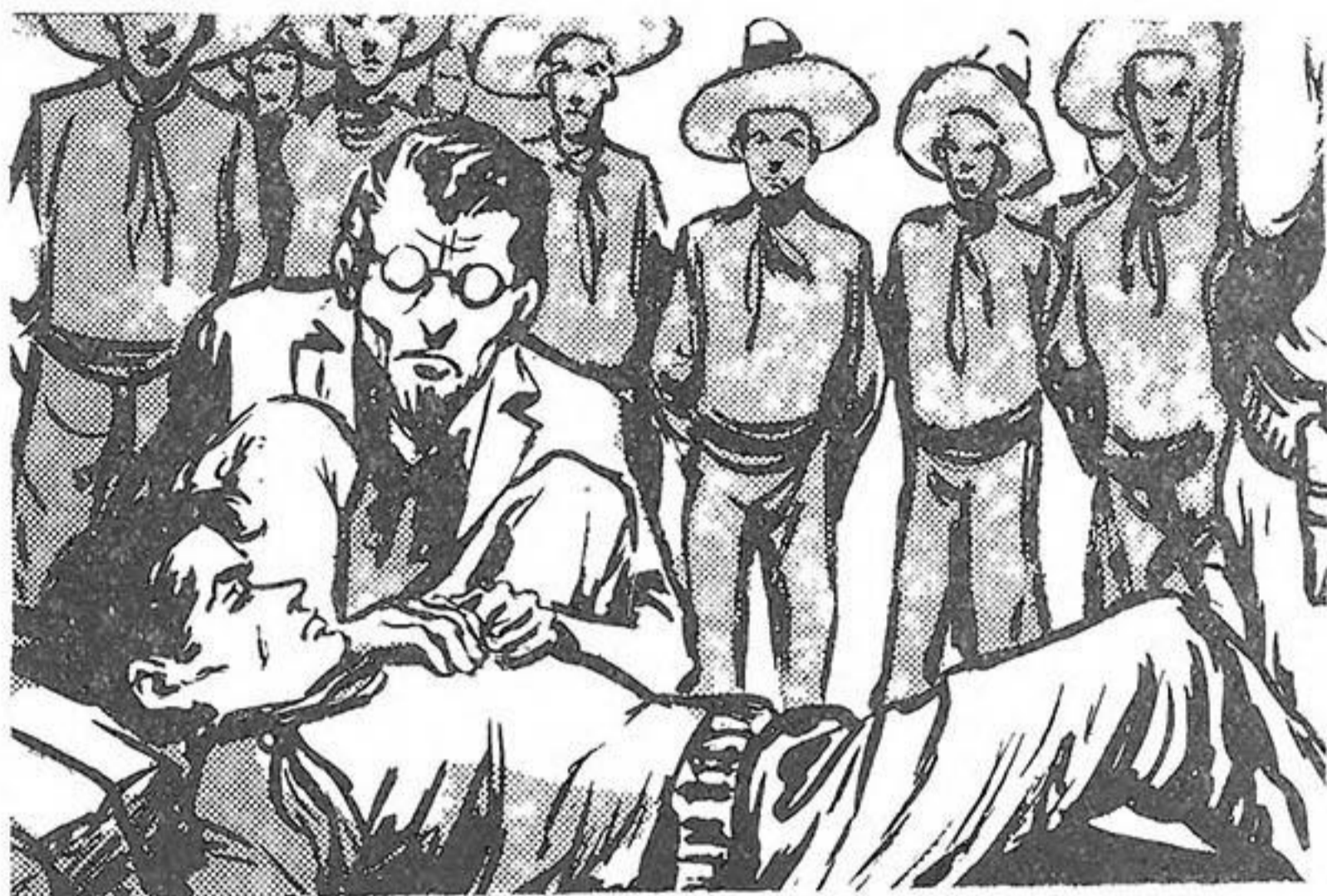
— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε! Ἡ διαταγὴ σας θὰ ἐκτελεστή!, ἀποκρίνεται φωναχτὰ ὁ Δὸν Φραντσέσκο.

Καὶ ἐπιστρέφοντας στὴν πλατεῖα, πλησιάζει ἕναν ἀπὸ κείνους τοὺς κολασμένους νάνους καὶ τοῦ λέει στ' αὐτί:

— Τρέξε στὸν συνταγματάρχη Φερνάντεζ. Πές του πὼς ὁ κύριος Πρόεδρος διατάζει νὰ βγῇ ἀμέσως ἕνα τάγμα καὶ νὰ κυνηγήσῃ τὸν Ζορ

Τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιά.

— Είναι νεκρός!, μουρμουρίζει.

ρό, που έφυγε προς τὸ δάσος. Ἡ διαταγή εἶναι νὰ τὸν συλλάβουν ζωντανό. Θὰ πᾶς ὅμως κι' ἐσὺ μαζί καὶ θὰ φροντίσης νὰ σκοτωθῆ «κατὰ λάθος»!... Κατάλαβες;

— Σί, σενόρ!...

Καὶ ὁ ἀπαίσιος νάνος καβαλλάει ἕνα ἄλογο καὶ φεύγει μὲ γοργὸ καλπασμό.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα εἶναι ὀλόκληρο τάγμα τοῦ Μεξικανικοῦ ἱππικοῦ βγαίνει ἀπ' τοὺς στρατώνες καὶ χύνεται πρὸς τὸ δάσος.

Ὅλα τὰ γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμο σπίτια, χάνονται μέσα σ' ἕνα πελώριο σύννεφο σκόνης, ὥσπου νὰ περάσῃ καὶ ὁ τελευταῖος καβαλλάρης.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τάγματος ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης Φερνάντεζ, παροτρύνει συνεχῶς τοὺς ἄντρες του, νὰ τρέξουν γρηγορώτερα. Ξέρει πῶς ὁ Ζορρό πρέπει νὰ προπορεύεται ἀρκετά, ἀφοῦ ἔχει φύγει ἐδῶ καὶ παραπάνω ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὡστόσο ὁ Φερνάντεζ ἔχει τὴν ἐξυπνάδα νὰ ὑπολογίζη... στὴν ἐξυπνάδα τοῦ θρυλικοῦ ἀνθρώπου ποὺ κυνηγᾷ. Μόλις λοιπὸν φθάνει μὲ τὸν στρατὸ του στὸ δάσος, βάζει τοὺς ἄντρες του νὰ σκορπιστοῦν σὲ μεγάλη ἔκτασι καὶ νὰ τρέχουν κατὰ μέτωπο. Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ ὁ σενόρ Ζορρό νὰ κρυφτῆ ἀνάμεσα στὰ δέντρα, κοντὰ στὸν κεν-

τρικὸ δρόμο ὅταν θὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἡ καταδίωξις συνεχίζεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τουλάχιστον εἴκοσι λεπτὰ ἀκόμα. Ἐαφνικὰ ἀκούγονται φωνές θριάμβου:

— Ὁ Ζορρό!

— Ὁ σενὸρ Ζορρό!

— Ὁ Ζορρό καὶ ὁ σύντροφός του!... Δὲν θὰ μᾶς ξεφύγουν!

Τὶ ἔχει συμβῆ; Ἀπλούστατα ἔχει ἀνατείλει τὸ φεγγάρι καὶ στὸ βάθος τοῦ δρόμου ἔχουν φανερωθῆ δυὸ ὀλόμαυρες σιλουέττες ποὺ τρέχουν πρὸς τὸν βορρᾶ.

— Ἀπάνω τους!, οὐρλιάζει ὁ συνταγματάρχης συγκινημένος.

Εἶναι βέβαιος πιά γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Καὶ εἶναι περήφανος γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐπιτυχία, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ λαμπρύνῃ τὴν καριέρα του: Ἰὰ συλλάβῃ τὸν θρυλικὸ Μασκοφόρο Καβαλλάρη, τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν κακῶν καὶ τὸν ὑπερασπιστὴ τῶν ἀξυνάτων.

Βιάβαια ὁ Φερνάντεζ δὲν πιστεύει πῶς ὁ Ζορρό εἶναι ὑπερασπιστὴς τῶν ἀξυνάτων. Οὔτε ὅμως πῶς εἶναι ἕνας κεινὸς ληστής. Ἀπ' ὅσα ἔχει ἀκούσει γι' αὐτόν, μάλλον τὸν συμπαιθεῖ. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται γιὰ τὴν καριέρα του καὶ ἀσφαλῶς ἢ σύλληψις τοῦ Ζορρό θὰ τοῦ χάριση προαγωγή καὶ παράσημο!

— Ἐπάνω τους!, οὐρλιάζει δεύτερη φορά. Προσέξτε

μὴ σᾶς ξεφύγουν! Κυκλώστε τους! Μὴν πυροβολήσῃ κανεὶς! Ἡ διαταγὴ εἶναι νὰ συλληφθοῦν ζωντανοί!

Μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου οἱ ἵππεῖς κάνουν τὴν κυκλωτικὴ τους κίνησι καὶ χύνονται καταπάνω στοὺς δύο μαυροφορεμένους καβαλλάρηδες.

Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἔχουν καταλάβει ἀσφαλῶς πῶς τοὺς κυνηγοῦν, γιὰτὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ καλπάζουν περὶ γρηγορώτερα ἀπὸ προηγουμένως. Τ' ἀλογὰ τους εἶναι ἐπίσης γοργοπόδαιρα, σὰν τὰ καθαρόαιμα τοῦ στρατοῦ. Τὸ ἱκμηγι συνεχίζεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Τὸ φεγγάρι ὅμως ψηλώνει. Ἡ νύχτα φωτίζεται σὰν μέρα. Οἱ δυὸ φυγάδες δὲν ἔχουν καιμιὰ ἐλπίδα νὰ κουφτοῦν, γιὰτὶ ἔχουν φτάσει κιόλας στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ δάσους. Χύνονται στὸν κάμπο καὶ οἱ στρατιῶτες ρίχνονται μὲ κραυγὲς θριάμβου πίσω τους.

Κάνουν ἕναν μεγάλο κύκλο ποὺ σὲ κάθε ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, κλείνει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ μαυροφόρους.

Στὸ τέλος τοὺς κυκλώνουν πελεῖωσι. Ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουν.

Ὁ συνταγματάρχης Φερνάντεζ τοὺς ζυγώνει μὲ ἀγέρωχο ὕψος καὶ φωνάζει ὑπεροπτικὰ, μὲ ἐπίσημη φωνή:

— Παραδοθῆτε! Δὲν ἔχετε καιμιὰ ἐλπίδα διαφυγῆς! Σενὸρ Ζορρό, σὲ συλλαμβάνω

ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου!

Τὴν ὥρα ποὺ λέει αὐτὰ τὰ λόγια, ἓνας μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος χαμένος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν του, ὑψώνει τὸ τουφέκι του καὶ σημαδεύει κατάστηθα, ἀπὸ πολὺ κοντινὴ ἀπόστασι, τὸν πρῶτο ἀπ' τοὺς δυὸ μαυροφορεμένους καβαλλάρηδες...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ μαυροφόρος στρέφει τὸ κεφάλι ἐκπληκτός, πρὸς τὸ μέρος τοῦ συνταγματάρχη. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριῦ φωτίζει ἄπλετα τὸ πρόσωπό του.

Ὁ νάνος ποὺ ἔτομαζόταν νὰ τὸν πυροβολήσει, ἀπομένει σὰν κεραυνόπληκτος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα πιεώρρα. Ἔχει τὴν πιὸ ἡλίθια ἔκκρασι ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ ἄνθρωπος.

Ὁ Ζορρό κάνει ἐπίσκεψι

ΠΕΡΙΠΟΥ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ συμβαίνουν τὰ παραπάνω γεγονότα, μιὰ ὀλόμαυρη σκιά σκαρφαλώνει στὸν κάθετο, λεῖο τοῖχο, τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Δὸν Ἀλβαρές. Ὁποῖος τῇ δῆ γιὰ πρώτη φορά, θὰ φатаιστῇ πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ γιγάντια νυχτερίδα, ποὺ ἀνεβαίνει κρατημένη ἀπὸ τὸν ἰστό της. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν πρόκειται γιὰ νυχτερίδα, ἀλλὰ γιὰ τὸν θρυλικὸ σενιὸ Ζορρό, ποὺ κοίμεται ἀπ' τὸ λουρὶ τοῦ θρυλικοῦ μαστιγίου του.

Μὲ δυνατὲς ἔλξεις φθάνει στὴν κορυφὴ τοῦ τείχου καὶ γαντζώνεται ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς στέγης. Μ' ἓνα ἀπότομο τίναγμα τῶν ἀτσαλένιων μύωνων του, βρίσκεται σὲ μιὰ στιγμῇ ὀρθίος ἐκεῖ πάνω.

Ξεμπλέκει τὴν ἄκρη τοῦ μαστιγίου του ἀπὸ ἓνα δοκάρρι τῆς στέγης ὅπου εἶναι τυλιγμένο. Τὸ κάνει κουλούρα καὶ τὸ κρεμάει στὴ ζώνη του.

Προχωρεῖ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, χωρὶς νὰ κάνη κανέναν θόρυβο.

Τὸ φεγγάρι ἔχει βγῆ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ ὀλόμαυρη σιλουέττα τοῦ Ζορρό φαντάζει ὀλοκάθαρα μὲ φόντο τὸν φωτεινὸ οὐρανό. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ποὺ βρίσκοντα, στὴν αὐλὴ, δὲν σκέπτεται νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ δῆ τὸν Ζορρό. Ὅλοι ξέρουν πὼς αὐτὴ στιγμῇ οἱ ἵππεις τοῦ Φερνάντεζ κυνηγοῦν τὸν Μασκοφόρο Τιμωρό, ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, στὸ δάσος...

Ὁ Ζορρό φθάνει σ' ἓναν φωταγωγό. Σταματᾷ. Σκύβει καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνασηκώσῃ τὸ τετράγωνο σκέπασμά του. Δὲν τὰ καταφέρνει. Τὸ σκέπασμα τοῦ φωταγωγοῦ φαίνεται πὼς εἶναι μανταλωμένο ἀπὸ μέσα.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς δὲν ἀπογοητεύεται. Γονατίζει καὶ τραβάει τὸ ἰσχυρό, ἀτσαλένιο μαχαίρι του. Χώνει τὴν αἰχμὴ του στὴν ἄκρη τοῦ ξύλινου τελάρου. Ἀρχίζει νὰ

προχωρή την άτσαλένια λεπίδα στη χαραμάδα του. Στο τέλος η λεπίδα σταματάει. Καταλαβαίνει πώς ο σύρτης βρίσκεται σ' αυτό το σημείο. Αρχίζει να δουλεύει γρήγορα και άθόρυβα.

"Αν άργη, είναι γιατί είναι υποχρεωμένος να φροντίσει να μην άκουσθή ο παιρμικρός ήχος. Δεν άποφεύγει μερικά σιγανά τριξίματα, που κάνουν την καρδιά του να σκιρτήσει. Στο τέλος όμως η καιταπακτή του φωταγωγού άνοίγει και κανείς από το έσωτερικό δεν έχει άκούσει.

Από κάτω του υπάρχει μια χαμηλοτάβανη σοφίτα.

"Όταν κομμάτια από την άκρη του φωταγωγού με τα χέρια, τα πόδια του φτάνουν κι

άκουμπάνε κάτω.

Λίγα λεπτά αργότερα κυκλοφορεί σαν φάντασμα στους μισοσκότεινους διαδρόμους του άρχοντικού του Δόν Χουάν Άλβαρες.

Σταματάει στη γωνία ενός διαδρόμου. Αντίκρυ του βλέπει μια μεγάλη πόρτα, που από τις χαραμάδες της βγαίνει φως.

"Εξω από την πόρτα αυτή στέκεται ένας άνθρωπος με στολή θαλαμηπόλου. Και πλάι της υπάρχει μια άλλη πόρτα, πιο κοντά προς τον Ζαρρό. Είναι αδύνατο όμως να φτάσει ως εκεί, χωρίς να τον δει ο θαλαμηπόλος.

Την ώρα που του κάκου προσπαθεί να βρή μια λύση, για να ύπερπηδήσει αυτό το

— "Έμαθα πώς ζητήσατε να με δήτε, Δόν Χουάν!

— Βροχή θάχουμε!, συλλογιέται μурμουριστὰ ὁ Γαλέρας.

καινούργιο ἐμπόδιο, ἀκούγεται ἓνα κουδούνισμα.

Ἄμεσως ὁ θαλαμηπόλος στρέφει, ἀνοίγει τὴ φωτισμένη πόρτα καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικό.

Ὁ Ζορρό χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ πηδάει στὴν ἄλλη πόρτα. Τὴν ἀνοίγει καὶ χάνεται σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Κλείνει πίσω του.

Ἀπέναντί του εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα, ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς συγκοινωνεῖ μὲ τὸ παιῖνὸ δωμάτιο.

Ἀθόρυβα προχωρεῖ καὶ φθάνει ὡς ἐκεῖ. Βγαίνει στὸ ὑπαίθρο.

Οἱ πυκνόφυλλες πρᾶσιναῖδες ποὺ σκαρφαλώνουν στὸ κιγκλίδωμα τῆς βεράντας τὸν προστατεύουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν φρουρῶν ποὺ δρῖσκονται στὴν αὐλή.

Φθάνει στὴ διπλανὴ πόρτα, τοῦ ἄλλου δωματίου. Εἶναι φωτισμένη καὶ ἀνοιχτὴ ἐπίσης, γὰρτὶ ὁ καιρὸς εἶναι ζεστός. Σκύβει καὶ κρυφκυττάζει μέσα. Βλέπει τὸν θαλαμηπόλο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα ποὺ μπήκε, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι πρὸς τὴν ἀπέναντι γωνία. Σ' αὐτὴ τὴ γωνία δὲν μπορεῖ νὰ ἴδῃ ἀκόμα ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται. Μόλις φεύγει ὅμως ὁ θαλαμηπόλος, κάνει κι' ἄλ-

λο ένα βήμα και μπαίνει στο δωμάτιο. Σταυρώνει τὰ χέρια στο στήθος.

Ἀπέναντί του σὲ μιὰ γωνία, ἀπὸ ἓνα βαρὺ καρυδένιο γραφεῖο, κάθεται ἓνας ἡλικιωμένος ἄντρας μὲ αὐστηρὸ πρόσωπο. Μελετᾷ κάτι ἔγγραφα μὲ ὕφος βλοσυρό.

Ὁ σενὸρ Ζορρό λέει μὲ σταθερὴ, ἤσυχη φωνή:

— Ἐμαῖθα πὼς ζητήσατε νὰ μὲ δῆτε, Δὸν Χουάν!

Ὁ Ἀλβαρές ὑψώνει ἀπότομα τὰ μάτια στὸν ἀπρόσκλητο ἐπισκέπτη του καὶ μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα.

Οἱ μαῦρες μπότες

ΓΙΑ μερικὲς στιγμὲς δὲν μιλάει καὶ δὲ κινεῖται κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τους. Κυττάζονται στὰ μάτια σὰν δύο μονομάχοι ἔτοιμοι νὰ χυθοῦν ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλο.

Μὰ ἄξαφνα ὁ Δὸν Χουάν Ἀλβαρές χαιμογελάει.

Σηκώνεται ὄρθιος κι' ἀπλῶνει τὸ χέρι πρὸς τὸν ἐπισκέπτη του, μ' ἐγκαρδιότητα ποὺ δὲν μοιάζει γιὰ πλαστή.

— Εἶστε λοιπὸν στ' ἀλήθεια ἓνας τρομερὸς ἄνθρωπος, σενὸρ Ζορρό!, λέει καὶ στὰ μάτια του καθρεφτίζεται ὁ θαυμασμός. Πὼς τὰ καταφέρατε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τόσους ἵππεις ποὺ σὰς κυνηγοῦσαν;

— Ἀπλῶς μόλις ἔφυγα ἀπὸ τὴν πλατεῖα, ἔκανα μιὰ βόλτα καὶ ξαναγύρισα στὸ σπίτι σας ἀπὸ τὴν πίσω πλευρά. Οἱ φρουροὶ εἶχαν φύγει

καὶ κυττοῦσαν αὐτὰ πρὸς συνέβαιναν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἦταν μὲν εὐκόλη στιγμή νὰ πηδήξω τὸν μαντρότοχο τῆς αὐλῆς καὶ νὰ ἔρθω κοντὰ στὸ σπίτι.

— Δηλαδή εἶστε ἐδῶ παραπάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα;

— Πάνω - κάτω

— Καὶ γιὰτὶ ἀργήσατε νὰ ἔρθετε νὰ μὲ δῆτε;

— Στὴν ἀρχὴ περίμενα νὰ ἀπομακρυνθῆ τὸ ἵππικὸ τοῦ συνταγματάρχη Φερνάντεζ, Δὸν Ἀλβαρές, ἀποκρίνεται ὁ Ζορρό. Ἄν ἤξερα πόση ὥρα θὰ καθυστεροῦσα στὸν φωταγωγό σας, θὰ εἶχα ἀνέβει στὴ στέγη σας νωρίτερα.

— Στὴ στέγη! Πὼς διάβ... Δηλαδή πὼς τὰ καταφέρατε κι' ἀνεβήκατ' ἐκεῖ πάνω; Ἀπὸ ποῦ ρωτᾷ ὁ Δὸν Χουάν μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀπερία ποὺ φαίνονται ἀληθινά.

— Ἐχω μιὰ δική μου μέθοδο, Ἐξοχώτατε!, ἀποκρίνεται χαιμογελώντας κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα του ὁ Ζορρό. Αὐτὰ εἶναι ποὺ θέλατε νὰ μάθετε καὶ ζητήσατε νὰ μὲ φέρουν ἐμπρὸς σας ζωντανό, μὲ κάθε θυσία;

Ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας ξεροβήχει καὶ σοβαρεύεται. Κοκκινίζει σὰ μικρὸ παιδί ποὺ τὸ ἔπιασαν νὰ κἀνη ἀταξία.

— Ἐχετε δίκιο, σενὸρ!, μουρμουρίζει κομπιάζοντας. Ὅχι... δὲν σὰς ἤθελα γι' αὐτό... Ὑπάρχουν πολὺ σοβαρῶτερα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ σὰς πῶ... Ἀλλά...

Ἐνῶ ἀπλώνει τὸ χέρι δείχνοντας μιὰ πολυθρόνα, ἕτοιμος νὰ πῆ στὸν ἐπισκέπτη του νὰ καθήσθῃ, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἀκούγεται δυνατὸ πεδοβολητὸ καὶ φωνές.

Ὁ Δὸν Ἀλβαρές τρέχει στὴ βεράντα καὶ κυττάζει ἔξω.

— Γύρισε τὸ ἵππικό!, μουρμουρίζει ἀνήσυχος.

Καὶ ξαναμπαίνει μέσα.

Τὴν ἴδια ὥρα ἀκούγονται βήματα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα τοῦ ἀρχοντικοῦ, πού πλησιάζουν τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

— Ἐρχεται ὁ Φραντσέσκο!, λέει ἀκόμα πιὸ παραγμένος ὁ Ἀλβαρές. Δὲν πρέπει νὰ σὰς δῆ ἐδῶ!

Ὁ σενὸρ Ζορρό κάνει ἓνα ἐλαστικὸ πήδημα, τραβώντας συγχρόνως τὸ ἓνα πιστόλι του. Χώνεται πίσω ἀπὸ τὰ βαρεῖα παραπετάσματα τῆς βεραντόπορτας, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ νὰ ψιθυρίσῃ στ' αὐτὶ τοῦ Δὸν Χουάν, πού στέκει ἀκόμα ἐκεῖ κοντά του:

— Νὰ θυμᾶστε πὼς θὰ σὰς βλέπω διαρκῶς ἀπὸ δῶ, Δὸν Ἀλβαρές!

Τὴν ἄλλη στιγμή ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ὀρμάει στὸ δωμάτιο ὁ Δὸν Φραντσέσκο Ματαμόρος.

Στέκεται ἀπότομα καὶ ὑποκλίνεται ἑλαφρά.

— Νὰ μὲ συγχωρήτε, Ἐξοχώτατε!, λέει ταπεινά. Ἀπὸ τὴ δίκαιη ἀγανάκτησί μου, ξέχασα ἀκόμα καὶ νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα σας! Τὸ

αἷμα μου βράζει!

— Καὶ γιατί ἄλλος αὐτὸς ὁ θυμὸς, Δὸν Φραντσέσκο; ρωτᾷ με προσποιητῆ ἀνησυχία ὁ Ἀλβαρές. Μήπως ἔκαναν καμμιά ἀνησία νὰ σκοτώσουν τὸν σενὸρ Ζορρό;

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε! Ἐκαναν μιὰ ἄλλη πολὺ χειρότερη! —κατὰ τὴν ἀντίληψί μου... Ὀλόκληρο τάγμα ἵππικου, ὑπὸ τὸν Συνταγματάρχη Φερνάντεζ, κυνηγοῦσε τόση ὥρα... δυὸ παπάδες!

— Παπάδες!, κάνει ἐκπληκτος ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας.

— Παπάδες!, ἐπαναλαμβάνει σὰν ἠχὼ ὁ Ματαμόρος. Μάλιστα. Δυὸ παπάδες! Τὸν πάτεο Ἀουνκούστο καὶ τὸν βοηθό του! Καὶ ἰδρώσανε μάλιστα ὥσπου νὰ τοὺς φτάσουν, ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σὰν Σεμπάστιαν!

— Περίεργο! Τόσο πολὺ ἔτοεχαν λοιπὸν εἰ δυὸ ἱερωμένοι; Πού πήγαιναν ἔτσι βιαστικοί;

— Καθόλου βιαστικὰ δὲν πήγαιναν. Τοὺς τρόμαξαν ὁμως οἱ ἵππεις μας μετὴ φασαρία πού ἔκαναν! Οἱ παπάδες τοὺς πέρασαν γιὰ ληστές καὶ τὸβαλαν στὴν τρεχάλα!

Ὁ Δὸν Ἀλβαρές δὲν καταφέρνει νὰ κρύψῃ ἓνα χαμόγελο εὐθυμίας, μ' ὄλο πού φέρνει τὸ χέρι στὸ στόμα του.

— Καλά, Δὸν Φραντσέσκο, λέει. Νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἔρευνες γιὰ νὰ βρεθῆ αὐτὸς ὁ ληστής. Καὶ μόλις ἔχετε

νεώτερα, νὰ μὲ εἰδοποιήσετε...

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν τιμωρία τοῦ Φερνάντεζ γιὰ τὴν κουταμάρα του!, λέει μὲ θυμὸ ὁ Ματαμόρος. Γελοιοποιήθηκε τὸ ἵππικό μας!

— Μὴ μεγαλοποιήτε τὰ πράγματα, Δὸν Φραντσέσκο, λέει χαιμογελώντας ὁ Δὸν Χουάν. Ὁ καθένας θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάθη αὐτό. Ἦταν μία ἀτυχία γιὰ τὸν κατημένο τὸν συνταγματάρχη. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς οἱ παπᾶδες φοροῦν ἐπίσης ὀλόμαυρα ρούχα, ὅπως καὶ ὁ σενόρ Ζορρό... Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης πὼς εἶναι **νύχτα**.

— Εἰσθε ἐξαίρετικὰ ἐπεικῆς, Δὸν Ἄλβαρες!, λέει βλοσυρὰ ὁ Ματαμόρος.

Μετὰ ὑποκλίνεται πάλι, σχεδὸν μὲ θυμὸ. Πηγαίνει στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Τὴν ὥρα ποὺ τὴν ξανακλείνει πίσω του, τὰ μάτια του πέφτουν γὰ μιά μοναδική στιγμή στὸ κάτω μέρος τοῦ παραπετάσματος τῆς βεραντόπορτας. Βλέπει τὶς μύτες ἀπὸ δυὸ μαύρες μπότες ποὺ ξεμυτίζουν ἀπὸ κεῖ κάτω!...

Στέκεται σὰν μαρμαρωμένος πίσω ἀπὸ τὴν κλειστή πιά πόρτα. Προσπαθεῖ νὰ χωνέψῃ πὼς αὐτὸ ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε, δὲν εἶναι ὄνειρο...

Ξαφνικὰ σκύβει καὶ ἀκουμπάει τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Ἀπὸ μέσα ὑπάρχει

τὸ κλειδί καὶ κλείνει σχεδὸν ὀλόκληρη τὴν τρύπα, ἐκτὸς ἀπὸ μιά ἀνεπαίσθητη χαραμάδα, στὸ κάτω μέρος. Ἄπ' αὐτὴ τὴν χαραμάδα βλέπει τὶς δυὸ ὀλόμαυρες μπότες νὰ βγαίνουν πίσω ἀπὸ τὸ βελουδένιο παραπέτασμα καὶ νὰ πλησιάζουν τὶς μπότες τοῦ... Δὸν Ἄλβαρες!

Τὰ μάτια τοῦ Ματαμόρος ἀστράφτουν ἄγρια.

Ξεκινᾶει ὥστόσο πρὸς τὴν σκάλα μὲ τὸ βαρὺ του βῆμα, καταλαβαίνοντας πὼς πρέπει νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Δὸν Χουάν, ν' ἀπομακρύνεται...

Ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ Ζορρό

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ μέσα στὸ γραφεῖο ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας λέει χαιμογελώντας στὸν Ζορρό, ποὺ ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψώνα του, πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα:

— Ἀκοῦτε πὼς φεύγει ὁ Φραντσέσκο; Εἶναι πολὺ θυμωμένος! Εἶναι ἐξαίρετικὰ ὑπηρεσιακὸς ἄνθρωπος... Τὸ κεφάλι του δὲν χωράει τὴν ἐννοια τῆς συγγνώμης, οὔτε γιὰ τὸ παραμικρότερο παράπτωμα.

— Στ' ἀλήθεια!, λέει ὁ Μασκεφόρος Τιμωρός. Χτυπάει τὰ πόδια του περισσότερο ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἐρχόταν, παρ' ὅλο ποὺ τότε ἀνέβαινε τὴν σκάλα καὶ τώρα τὴν κατεβαίνει! Σὰν νὰ θέλη σώνει καὶ καλὰ νὰ σὰς βεβαιώ-

σει ὅτι φεύγει...

— Τὶ ἐννοεῖτε; ρωτᾷ με σουφρωμένα φρύδια ὁ Ἄλβα ρές.

— Τίποτα τὸ συγκεκριμένον. Ἦθελα νὰ σᾶς ρωτήσω: Δὲν ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ὑπασπιστή σας;

— Ἀπεριόριστη!, ἀποκρίνεται ἀδίστακτα ὁ Ἄλβα ρές. Καὶ ἀπεριόριστη ἐκτίμησι. Τὸν γνώρισα στὴν Ὀνδούρα, τὸν καιρὸ πού ἔκανα ἐξερευνήσεις.

— Ἀπὸ κεῖ φέρατε αὐτοὺς τοὺς μικρόσωμους ὑπηρέτες πού ἔχετε;

Ἦ Ἄλβα ρές γιὰ μιὰ φορά αἰκόμα κυττάζει μὲ ἐκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὸν συνομιλητή του.

— Δ ἀπιστῶνω πὼς οἱ γνώσεις σας εἶναι πολὺ μεγαλύτερες, ἀπ' ὅσο θὰ περίμενε κανεὶς, ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο τῶν ὅπλων!, λέει.

Ἦ Ζορρὸ χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη προσωπίδα του.

— Κάποιος γνωστός μου, ἀποκρίνεται, ἔχει μανία μὲ τὰ βιβλία. Ἀπ' αὐτὸν ἔχω μάθει τὰ περισσότερα πού ξέρω...

Ἦ Δὸν Χουὰν κυττάζει τὸν σενὸρ Ζορρὸ δ ἀπεραστικά, σὰν νὰ θέλη νὰ διακρίνη τὸ πρόσωπο πού κρύβεται· κάτω ἀπὸ κεῖνο τὸ μαῦρο πανί.

— Καταλαβαίνω, λέει ἤρεμα, πὼς ὁ γνωστός σας αὐτὸς εἶναι ἡ δεύτερη προσωπικότης σας, ὅταν δὲν εἴσθε

ὑποχρεωμένος νὰ κρύβετε τὴ μορφή σας! Εἶναι πρὸς τιμὴν σας πού χρησιμοποιεῖτε τὸν ἐλεύθερο καιρὸ σας, γιὰ νὰ πλουτίζετε τὶς γνώσεις σας...

Ἦ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς κάνει μιὰ ἀμήχανη κίνηση, πού χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἔχει φανερώσει ἓνα χαρακτηριστικὸ τῆς πραγματικῆς του ταυτότητας, στὸν ἔξυπνο αὐτὸν ἄνθρωπο.

Ἦ Δὸν Ἄλβα ρές ὡστόσο συνεχίζει:

— Ἀλήθεια οἱ δυστυχημένοι αὐτοὶ προέρχονται ἀπὸ τὰ δάση τῆς Ὀνδούρα. Ἦταν σχεδὸν πρωτόγονοι: ὅταν τοὺς ἀνέλαβε ὁ Φραντσέσκο. Στὴν ὑπομονὴ καὶ στὴν ἐπιμονὴ του ὀφείλεται τὸ σημερινὸ πνευματικὸ τους ἐπίπεδο. Τοὺς ἔμαθε τὴ γλῶσσα μας, τοὺς ἔμαθε νὰ ντύνωνται σὰν ἄνθρωποι καὶ νὰ φέρωνται σὰν ἄνθρωποι. Τοὺς ἔκανε καλοὺς χριστιανούς. Κάθε βράδυ πηγαίνουν στὸ παρεκκλήσι τοῦ Σὰν Ἀντόνιο, ὅπου ὁ πάτερ Ἀσυγκούστο τοὺς κάνει κατήχησι... Ἀλλὰ τοὺς ἔμαθε καὶ νὰ ὑπακοῦν καὶ ἔγιναν ἰδανικοὶ ὑπηρέτες. Τὸν λατρεύουν κυριολεκτικά! Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν καὶ τὴ ζωὴ τους γι' αὐτόν!...

Σωπαίνει μιὰ στιγμὴ καὶ συνεχίζει συνοφρυωμένος:

— Σκοτώσατε τέσσερις ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μαζί μὲ τὸν βοηθὸ σας!... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κατηγορή

σω για δολοφόνους, αφού βρισκόσαστε σὲ ἄμυνα... Ἦταν ἀνόητο ἀπὸ μέρους τοῦ Φραντσέσκο νὰ τοὺς βάλη νὰ σᾶς συλλάβουν, αφού δὲν εἶναι ὄργανα τοῦ Νόμου!...

— Δὸν Ἀλβαρές, λέει ὁ Ζορρό, διατάξατε νὰ μὴ με σκοτώσουν καὶ νὰ μὲ φέρουν σ' ἐσᾶς ζωντανό. Μοῦ εἶπατε πὼς ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε σοβαρὰ πράγματα... Ποιὰ εἶναι λοιπὸν αὐτά;

— Ἔχετε δίκιο, μουουουρίζει ὁ Δὸν Χουάν. Ἄς μὴ γάνουμε τὸν καιρὸ μας. Ἦθελα μόνο νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ Δὸν Φραντσέσκο δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε γιὰ τὴ συνάντησί μας. Σᾶς ἐξήγησα πόσο εἶναι τυπικός... Δὲν θὰ χωροῦσε τὸ μυαλό του συνεργασία μὲ ἕναν... ἐκτὸς Νόμου, γιὰ ὅποιαδήποτε αἰτία... Κι' ὅμως ἡ χώρα μας κινδυνεύει... Ἕνας μεγάλος καὶ δυνατὸς ἐχθρὸς, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας, σκάβει τὸν λάκκο τοῦ Μεξικου!... Κάποιος δικός μας προδότης, συνεργάζεται μ' αὐτὸν τὸν ἐχθρό. Τὸν βοηθάει στὸ σκόπισμα μὲ πολλοὺς τρόπους! Σενὸ Ζορρό, ἀπὸ τὸν θρόλο ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά σας, εἶναι βέβαιο ὅτι ἔνστε τεορίστρες ἱκανότητες... Ἐξ ἄλλου εἴσθε ὁ μόνος ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐνεογήτε ἀνεπίσημα, γιὰ τὴ ταυτότητα πίσω ἀπ' τὴ μάσκα... Σκέφθηκα πὼς θὰ υπερεῦσαι νὰ σᾶς ἀναθέσω, ἐν ὀνόματι τοῦ Μεξικου, νὰ ἀνακαλύψετε τὸν ἄτι-

μο αὐτὸν καὶ νὰ ἐμποδίσετε τὴν ὀλοκλήρωσι τοῦ ἔργου του!

Κυττάζει τὸ ἀνέκφραστο, μαῦρο πανί, ποὺ πλαισιώνει τὰ λαμπερὰ μάτια τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ καὶ ρωτάει ἀνήσυχτα:

— Θὰ δεχθῆτε; Τὸ ξέο πὼς εἶναι δύσκολο, γιὰτὶ δὲν πρόκειται νὰ ἔχετε καιμιὰ ἀνταμοιβή! Τὸ ἐπίσημο κράτος θὰ ἀγνοῆ τις ὑπηρεσίες ἐνὸς ἐκτὸς Νόμου!

— Δὸν Ἀλβαρές, ἀποκρίνεται ὁ Ζορρό, δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐργαστῶ χωρὶς ἀνταμοιβή!

Ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας τὸν κυττάζει βαθεία:

— Τὸ σκέφθηκα πὼς θὰ ζητούσατε χρήματα! ἀποκοίνεται ψυχρά. Εἴσι προθυμίας νὰ σᾶς καταβάλω ἕνα πολὺ μεγάλο ποσὸν γιὰ ν' ἀναλάβετε...

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς τὸν κόβει μὲ μ' ἄῤῥεμη χειρονομία:

— Ποτὲ δὲν ἔχω δεχθῆ χρήματα, Ἐξοχώτατε! Ἡ ἀνταμοιβή μου εἶναι πάντα ἡ ἱκανοποίησι πὼς ἔχω φανῆ ἰχρήσιμος στοὺς φτωχοὺς καὶ κατατοεγμένους ἀνθρώπους ἢ στὴ πατρίδα μου! Κάθε φορὰ ποὺ τελειώνει τὸ ἔργο μου, παίρνω μόνος μου αὐτὴ τὴν ἀνταμοιβή! Ὅχι μόνο δέχομαι τὴν ἀποστολὴν ποὺ μοῦ ἀναθέσατε, ἀλλὰ σᾶς πληροφορῶ πὼς βρίσκουσι κ' ὅλος ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ προδότη, ποὺ θέλει νὰ πουλήσῃ τὸ Μεξικὸ

στους Έγγλέζους!

Ο Δόν Χουάν Άλβαρες κυττάζει τὸν Ζορρό μαρμαρωμένος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακίόκινο ἀπὸ συγκίνηση κι' ἕνα δάκρυ κυλάει ἄθελα στὸ μάγουλό του.

Ο Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς τὴν ἴδια ὥρα κυττάζει ἔξω ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα, πρὸς τὸν κήπο καὶ μουρμουρίζει:

— Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, εἶναι τὸ νὰ μὴ μάθῃ γὰρ τὴν συνάντησί μας ὁ Δόν Φραντσέσκο Μαιταμόρος, γιατί τὸ γνωρίζει ἤδη πὼς βρίσκομαι στὸ γραφεῖο σας!

Ο Θάνατος τοῦ Ἑλληνα

Ο ΔΟΝ ΑΛΒΑΡΕΣ ἀνατινάξεται ξαφνισμένος. Τὴν κοκκινίλα τοῦ προσώπου του τὴ διαδέχεται ἡ χλωμάδα.

— Πῶς!, μουρμουρίζει. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Βλέπω πὼς ἐν σχύει τὶς φρουρὲς στὸν περίβολο τῆς αὐλῆς σας. Ἀσφαλῶς προσπαθεῖ νὰ μοῦ κόψῃ τὴν ὑποχώρησι...

— Μὰ πὼς τὸ κατάλαβε πὼς εἴσθε ἐδῶ;

— Ἴσως νὰ εἶδε τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν μου κάτω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, ἀποκρίνεται ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός.

Τὰ μάτια τοῦ Ἄλβαρες πετοῦν φωτιές.

— Καί, ἂν ἀνακάλυψε πὼς σὰς καλύπτω, μὲ ποιοῦ δικαί-

ωμα αὐτὸς σχεδιάζει τὴ σύλληψί σας; μουγγρίζει: σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Μέσα στὸ σπῆτι μου!

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἐσεῖς μόνος σας μοῦ ἐξηγήσατε πόσο εἶναι τυπικός, ἀποκρίνεται ὁ Ζορρό.

— Θὰ τοῦ δώσουμε λοιπὸν ἕνα παλὺ καλὸ μάθημα!, μουρμουρίζει ὁ πρόεδρος τῆς Ἱερουσίας μὲ παράξενο τρόπο. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο ὑπάρχει μ' ἄ μυστικὴ κρύπτη, ποὺ δὲν τὴν γνωρίζει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα. Ἕνας διάδρομος ἀνοίγεται πίσω ἀπὸ τὴν κρύπτη. Βγάζει κατ' εὐθείαν ἔξω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο τῆς αὐλῆς, σὲ μ' ἄ ἄκρη τῆς πλατείας.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ζυγώνει ἕνα μεγάλο κάδρο μὲ ἀνάγλυφη κορνίζα, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Πιάνει ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλισματα τῆς κάτω ἄκρης τῆς καὶ τὸ τραβᾶει.

Ὁλόκληρη ἡ κορνίζα τότε ἀνοίγει σὰν πόρτα. Ἀπὸ πίσω διακρίνεται μιὰ στενὴ πέτρινη σιγάλα, ποὺ κατεβαίνει σὲ ἄγνωστα, σκοτεινὰ βάθη...

Ὁ Ζορρό σκέπτεται μὲ μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλλα, πὼς ἂν ἄξαφνα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ τὸν παγιδεύσῃ καὶ τὸν φυλακίσῃ μέσα σ' ἐκείνη τὴν κρύπτη, εἶναι ὀριστικὰ χαμένος.

Δὲν δείχνει ὅμως τὴ σκέψι του.

— Ἐξοχώτατε, λέει ἤρεμα, κάτι ἀκόμα πρὶν φύγω:

Πυροβολεί δύο φορές κάτω από την κοιλιά του αλόγου του.

Ἔχω ἓνα σχέδιο γιὰ νὰ πα-
γιδεύσω τὸν προδότη πού
σὰς ἐνδιαφέρει. Μοῦ χρειάζε-
ται ὅμως ἡ βοήθειά σας...

— Ὅτιδήποτε!, ἀποκρίνε-
ται μὲ μιὰ λέξι ὁ Ἄλβαρες.

— Ἐχετε δυὸ-τρεις ἀνθρώ-
πους τῆς ἀπολύτου ἐμπιστο-
σύνης σας; Ὅχι ὅμως ἀπ'
τοὺς νάνους τῆς Ὀνδούρας!

— Ἔχω τέσσερις φίλους
πού μποροῦν νὰ πεθάνουν γιὰ

μένα. Σὰς φτάνουν;

— Μὲ τὸ παραπάνω! Λοι-
πὸν ἀκούστε, Δὸν Χουάν...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα περί-
που, ὁ Ζορρό βγαίνει ἀπὸ
μιὰ μικρὴ πόρτα πού φαίνε-
ται ν' ἀνήκει σ' ἓνα σπιτάκι
τῆς πλατείας.

Προχωρεῖ τοῖχο-τοῖχο ὡς
τὸν μαντρότοιχο τοῦ αρχοντι-
κοῦ τοῦ Δὸν Ἄλβαρες. Ἐκεῖ
πέρα ἔχει ἀφήσει δεμενο τὸ

άλογό του.

Ἀνεβαίνει στή σέλλα του καί ἀρχίζει ν' ἀπισμοκρύνεται πολὺ ἀργά. Τὸ γυμνασμένο ζῶο καταλαβαίνει τί τοῦ ζητάει ὁ κύριός του, πού τὸ χαϊδεύει στὸν λαιμό. Περπατάει μὲ τέτοιον τρόπο, πού δὲν ἀκούγονται καθόλου τὰ πέταλά του!

Φτάνουν ἔτσι ἀθόρυβα ὡς τὴ μέση τῆς πλατείας, χωρὶς νὰ συναντήσουν οὔτε ἓναν διαβάτη.

Ἡ νύχτα δὲν εἶναι πολὺ προχωρημένη, ἀλλὰ ἡ κίνησι στους δρόμους σταματάει ἀπὸ νωρίς. Ὅλοι οἱ ξενύχτηδες εἶναι μαζεμένοι στὶς ταβέρνες. Ὡς εἰδῶ ἀκούγονται τὰ γέλια καὶ οἱ μεθυσμένες φωνές, ἀπὸ τὴ σάλα τοῦ «Μονόφθαλμου Κόρακα», τῆς ταβέρνας τοῦ Μπλάσκο.

Ξαφνικὰ ὁ σενὸρ Ζορρό διακρίνει δυὸ καθαλλάρηδες πού ἔρχονται ἀργὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας.

Βιάζει τὸ βῆμα τοῦ ἀλόγου του, σὰν νὰ θέλη νὰ τοὺς ἀποφύγει.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἓνας τρίτος καθαλλάρης ἐμφανίζεται ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας. Κι' ὁ καθαλλάρης αὐτὸς ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Ὁ σενὸρ Ζορρό! Ὁ Ζορρό εἶναι στὴν πλατεία! Συλλάβετέ τον!

Στὴ στιγμή ἐμφανίζονται ἄνθρωποι στὴν πόρτα τοῦ «Μονόφθαλμου Κόρακα», πού κυττοῦν ἔξω.

Οἱ δυὸ καθαλλάρηδες κοντοστεκόνται, σὰν νὰ φοβούνται νὰ πλησιάσουν περισσότερο στὸ μέρος πού στέκει ὁ περιβόητος Μασκοφόρος.

Ἀπ' τὴ μέσα μερὰ τῆς αὐλῆς τοῦ Δὸν Χουάν Ἀλβαρές, ἀκούγονται δυνατὰ ποδοβολητὰ καὶ ξαφνισμένες φωνές. Πολλὰ κεφάλια στρατιωτῶν φανερώνονται στὴν κορυφὴ τῆς μάντρας.

Ὁ Ζορρό κυττάζει τὸν ἄνθρωπο πού ἔχει ἀρχίσει νὰ φωνάζει τ' ὄνομά του. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς καλπάζει κιόλας πρὸς μία θολωτὴ πόρτα τῆς πλατείας, πού βιάζει σ' ἓναν πλαῖνὸ δρόμο.

Τὸ φεγγάρι φωτίζει ἄπλετα τὸ πρόσωπό του. Εἶναι ὁ Ἕλληνας Ἀντώνης Γραϊκός!

Ὁ Ζορρό μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς σηκώνει τὸ πιστόλι τοῦ καὶ τὸν σημαδεύει.

Ὁ πυροβολισμὸς σχίζει τὴ γαλήνη τῆς νύχτας.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀντηχεῖ τὴν ἴδια στιγμή.

Ὁ Ἕλληνας κοντοστεκεται καὶ τραντάζεται ἐπὶ τὴν σέλλα, σὰν νὰ σκόνταψε τὸ ἄλογό του. Μιὰ βλαστήμια ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλα του. Γλυστράει καὶ σκάει μὲ βρόντο στὴ γῆ.

Μερικοὶ πυροβολισμοὶ πέφτουν ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ μαντρότοιχου τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἀλβαρές. Ὅλοι ἔχουν γιὰ στόχο τὸν Μασκοφόρο Ἐκιδικητή.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔχει μείνει στὴ θέσι του.

Σπηρουνιάζει μ' ὄλη του τῆ δύναμι τὸ ἄλογό του, ποὺ ξεκινάει σὰν ἀστραπὴ καὶ χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεία.

Ὡσπου νὰ βγοῦν κι' ἄλλοι καιβαλλάρηδες ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχοντικιοῦ τοῦ Ἀλβαρές, ὁ Ζορρὸ βρίσκεται κιόλας πολὺ μακριά.

Στὸ μεταξύ ἕνας πλήθος ἀνθρώποι, ἄλλοι ἀπὸ τὶς ταβέονες, ἄλλοι ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Φερνάντεζ κι' ἄλλοι ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἀλβαρές, ἔχουν τρέξει κοντὰ στὸ πεσμένο, ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ἑλληνα.

Ἐνας ἠλκισμένος ἀνθρώπος μὲ γενειάδα καὶ γυαλιά, ἔχει σκίυει ἀπὸ πάνω του καὶ ἀκουμπάει τὸ αὐτί του στὸ στήθος, στὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ὑστερα τοῦ πιάνει τὸν σφυγμό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ποὺ ἔχουν σχηματίσει κύκλο ὀλόγυρα, παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις του μὲ κουμένη τὴν ἀνάσα. Ὑστερα τοῦ ἀνασηκώνει τὰ βλέφαρα καὶ ἐξετάζει τὶς κόρες τῶν ματιῶν του.

Στὸ τέλος κατεβάζει μὲ τὰ δόιχτυλα ἐκεῖνα τὰ βλέφαρα καὶ κλείνει τὰ μάτια τοῦ Ἰσπανικοῦ.

— Εἶναι νεκρός! δηλώνει μ' ἐπίσημη φωνή. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς του...

Γρήγορα ὅμως ἀνακαλύπτουν πὼς ὁ πεθισμένος εἶναι ἄνεωστος σὲ ὅλους μέσα στὴν πάλι. Κανεὶς δὲν τὸν ἔχει ξαναδῆ οὔτε μὲ φορά.

— Δὲν μπορούμε νὰ τὸν

ἀφήσουμε ἄθαιφτον ὡστόσο!, λέει ὁ γιατρὸς καὶ σταυροκοπιέται. Ἄς τὸν πάμε στὸν πάτερ Ἀουγκουστο...

Λίγο ἀργότερα βάζουν τὸν Ἑλληνα σ' πρόχειρο φορεῖο καὶ ξεκινοῦν...

Ἐξω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ Ἐκδικητὴς φεύγοντας ἀπὸ τὴν πλατεία δὲν ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο πρὸς τὸ δάσος. Στρίβει πάλι μερικὰ στενὰ παρακάτω καὶ ἀφοῦ κάνει μερικὲς στροφὲς ἀκόμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν ἔχει ἀκολουθήσει κανένας, στέκεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία καὶ περιμένει.

Δὲν περνᾷ πολλὴ ὥρα καὶ ἕνα ἀπόσπασμα ἵππικοῦ περνάει ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμο μὲ καλπασμό.

Ὁ Ζορρὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ ἀπὸ μακριά. Τοὺς βλέπει νὰ γώνονται στὸ δάσος. Ἐξακολουθεῖ νὰ καλπάζη πίσω τους.

Ξαφνικὰ τὸ ἀπόσπασμα σταματᾷ. Οἱ στρατιῶτες κατεβαίνουν ἀπὸ τ' ἄλογά τους καὶ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, σὰν νὰ ἐτοιμάζουν ἐνέδισον.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν μένει περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὑποχωρεῖ ἀθόρυβα. Κάνει μιὰ μενάλη βόλτα καὶ παίρνει τὸν δρόμο γιὰ

τὸ παρεκκληῖσι τοῦ Σάν 'Αντόνιο.

Τὸ παρεκκληῖσι βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, στὴν ἀνατολική ἄκρη τῆς πόλης. Εἶναι περικυκλωμένο ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ μόνο ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κεντρικὴ του πόρτα ὑπάρχει ἕνας ἄδειος χώρος σάν πλατεῖα.

Ὁ Ζορρό σταματᾷ καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὸ ἄλογό του. Δένει τὸ ζῶο σ' ἕναν κορμὸ καὶ προχωρεῖ μὲ τὰ πόδια, πλησιάζοντας τὸ παρεκκληῖσι φροντίζει νὰ μὴν κάνη τὸν παραμικρὸ θόρυβο καὶ νάναί διαρκῶς κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς σκιές τῶν δέντρων. Τὰ σπινθηροβόλα μάτια του λογχίζουν τὸ σκοτάδι πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Φθάνει στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ παρεκκλησιου. Σ' ἕνα παράθυρο βλέπει φῶς. Ἀπὸ μέσα διακρίνεται τὸ ἱερὸ καὶ ὁ πᾶτερ 'Αουγκούστο πού εἶναι γονατισμένος μπροστὰ στὸν Ἰσταυρωμένο, σὲ στάσι προσευχῆς. Λίγο πιὸ πίσω, πάνω σ' ἕνα φορεῖο, βρίσκεται ἕνα ἀκίνητο σῶμα, πού τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἕνα κερί κ' ἔχει πάρει τὸ κατακίτρινο χρῶμα τῆς λάμψης του.

Ὁ Ζορρό κάνει νὰ προχωρήσει περισσότερο, γιὰ νὰ φτάσει πιὸ κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ μείνη ἀκίνητος στὴ θέσι του, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Θόρυβος ἀπὸ βήματα κ' ἀπὸ σιγανές ὀμι-

λίες ἔρχεται στ' αὐτιά του.

Ἀπ' τὴ γωνία τοῦ παρεκκλησιου ξεπροβάλει μιὰ παρέα ἀπὸ μικροσκοπικοὺς ἀνθρώπους, πού τὰ μάτια τους γυαλίζουν σάν κόκκινες σπίθες μὲς στὴ νύχτα. Ἔρχονται καὶ σταματοῦν ἄκριβῶς μπροστὰ του.

Σωπαίνουν.

Τὰ βλέμματά τους ἐρευνοῦν μὲ προσοχὴ τὸ σκοτάδι.

Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου πού κρύβει τὸν Μασκοφόρο ἔκδικητὴ εἶναι ἀρκετὰ χοντρός κ' ἔτσι δὲν τὸν βλέπουν, μ' ὄλο πού δὲν τοὺς χωρίζουν οὔτε δυὸ μέτρα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ παιπᾶδες θάπρεπε νὰ προσεύχωνται πιὸ πολὺ γὰ τοὺς ζωντανούς, παρὰ γιὰ τοὺς πεθαμένους!, λέει μὲ σιγανὴ φωνὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς νάνους.

— Ποτὲ δὲν εἶδα τὸν πᾶτερ 'Αουγκούστο νὰ προσεύχεται τόση ὥρα!, μουρμουρίζει ἕνας ἄλλος.

— Ὁ Δὸν Φραντσέσκο τί κάνει τόση ὥρα ἐκεῖ μέσα; ρωτᾷ μὴ τρίτη φωνή.

— Δὲν ξέρω τί κάνει, ἀποκρίνεται κάποιος. Ξέρω πὼς μᾶς εἶπε νὰ γυρίζωμε γύρω γύρω ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ νὰ προσέχουμε μήπως πλησιάση κανεὶς!...

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὄλοι ξεκινοῦν πάλι καὶ φεύγουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δέντρο πού εἶναι κρυμμένος ὁ Ζορρό.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς τοὺς ἀφήνει νὰ φτάσουν καὶ νὰ στρίψουν τὴ γωνία, πίσω

ἀπὸ τὸ ἱερὸ. Ἐτοιμάζεται ν' ἀφήσῃ κι' ἐκεῖνος τὸν κορμὸ του, ὅταν, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκούει μιὰ πολὺ γνώριμη φωνή, νὰ μουρμουρίζῃ σιγά-σιγά αὐτὰ τὰ λόγια:

— Βρωμονάνοι! Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἔπιανα καὶ θὰ σᾶς ἔστριβα τὸ λαρύγγι ὀλονῶν μὲ τὸνα μου χέρι... δηλαδή... Μ' ἄλλους λόγους... ἂν ὁ κύριός μου... Θέλω νὰ πῶ πῶς... Ἄχ! Γιατὶ νὰ μὴν ξέρω ποτέ μου τί θέλω νὰ πῶ;

— Ὁ... Ὁ Γαλέρας!, κάνει ἀναυδὸς ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Ὁ Γαλέρας παρακούει...

ΜΑ εἶναι ὁ Γαλέρας; Κι' ἂν εἶναι πῶς βρέθηκε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τέτοια ὥρα, ἀφοῦ τὸν ἀφήσαμε νὰ πηγαίνει γιὰ τὴν Ρεΐνα ντὲ Λὸς Ἄντζελες καὶ γὰρ τὸ ἀγρόκτημα τῶν Βέγκας;

Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε πρέπει νὰ τὸν παρακολουθήσουμε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζει μὲ τὸν Ἄντωνη Γραικό, ὅταν συναντήθηκαν στὸ δάσος.

Ὁ τετράκουτος λοιπὸν βοηθὸς τοῦ σενὸρ Ζορρό, πιστὸς στὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ ἔχει δώσει ὁ κύριός του, προχωρεῖ ἄκεφα τὸν δρόμο του, ὥσπου φτάνει στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ἐκεῖ στὰ τελευταία δέντρα κοντοστέκεται καὶ δὲν βγαίνει στὸν ἀνοχτὸ κάμπο. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι βλέπει μιὰ

συνοδεία ἵππέων νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ δάσος. Καὶ δὲν θὰ τοῦ φαινόταν τόσο παράξενο, ἂν δὲν ἔβλεπε κι' ἄλλη μιὰ συντροφιά ἀπὸ καθαλλάρηδες, ποὺ βγαίνουν μέσ' ἀπ' τὸ δάσος αὐτοὶ ποὺ πηγαίνουν καὶ συναντοῦν τοὺς ἄλλους ποὺ ἔρχονται.

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται, καμμιά πενηνταριά μέτρα μακριὰ του. Ὅμως εἶναι τόσο νεκρική ἢ σιωπὴ τῆς φεγγαροφωτιστῆς νύχτας, ποὺ ὁ Γαλέρας ἀκούει τίς φωνές τους καὶ ξεχωρίζει τὰ λόγια τους ὀλοκάθαρα, σὰν νάναϊ δίπλα του.

Νὰ τί λένε ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἢ μάλλον ἐκεῖνες οἱ φωνές, γιατί ὁ γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ ποιὸς μιλάει κάθε φορά:

— Καλῶς ἦρθατε, σενὸρ Ἡγουελ! Ὁ Ὑπέρτατος σᾶς περιμένει:

— Φοβοῦμαι πῶς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὑπέρτατο μὲ περιμένει καὶ ὁ σενὸρ Ζορρό!

Ἐπιπρὸς νὰ ποῦμε πῶς ὁ Γαλέρας ἀνατινάσσεται σ' αὐτὰ τὰ λόγια — ποὺ προφανῶς τὰ ἔχει πῆ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ὀνόμασαν: Ἡγουελ. Γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Τὸν περιμένει ὁ σενὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἀφοῦ ὁ σενὸρ Ζορρό εἶπε πῶς... δηλαδή...

Δὲν προλαβαίνει νὰ σκεφτῆ τίποτα περισσότερο, γὰρ τί τὸν ξαφνιαίνει ἢ ἀπάντησι στὰ λόγια τοῦ Ἡγουελ:

— Τι μπορεί να κάνει ένας ληστής μόνος του, σενόρ, κυνηγημένος απ' τή χωροφυλακή, τόν στρατό, τή Λεγεώνα μας κι' όλον τόν κόσμο; 'Η θύελλα θά τόν πιασούρη κι' αὐτόν σέ λίγο, σάν νάσαι σκουπιδιάκι!

— Βροχή θάχουμε!, συλλογίζεται μουρμουριστά ὁ Γαλέρας. Τὸ εἶπε αὐτὸς δηλαδή, ὅτι πλακώνει θύελλα καί... 'Εγὼ βλέπω βέβαια ὅλο ἄστρα καί... φεγγάρι, μά... ἴσως καὶ νάσαι ἀστρονόμος αὐτὸς ὁ σενόρ καὶ νά... 'Ο οὐρανὸς καιμιὰ φοοά... Θέλω νὰ πῶ δηλαδή πῶς ἄμα δὲν ξέρεις νά... ξεγελιέσαι μέ...

— Κι' ὅμως, ἐγὼ ἔχω ἀκουστά πῶς αὐτὸς ὁ Ζορρό εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολὺ μεγάλες ἱκανότητες καὶ πῶς ὁ λαὸς τοῦ Μεξικου τὸν λατρεῖ εἰ σάν ἡμίθεο!, λέει ἡ φωνὴ τοῦ 'Ηγουελ.

'Ο Γαλέρας κατευχαριστιέται. Χαιμογελάει.

— Πολὺ καλὸς σενόρ αὐτὸς ὁ σενόρ!, μονολογεῖ. 'Όλο τὰ καλύτερα λόγια λέει γιὰ τὸν σενόρ Ζορρό! 'Εχει τὰ πιὸ καλὰ αἰσθήματα γιὰ τὸν κύριό μου! Καλὴ του ὥρα, εἶναι πολὺ καλὸς φίλος! Οἱ ἄλλοι θέλουν καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ ρίξουν τὴν ἀξία τοῦ σενόρ Ζορρό, αὐτὸς ὅμως... Δηλαδή τοὺς τὰ εἶπε καλὰ! Καλὰ τὸ κατάλαβα πῶς εἶναι καλός! Τὸ καλὸ πράμα φαίνεται!

— Τὸν ἀγαποῦν μονάχα οἱ ἀλήτες, ποὺ δὲν ἔχουν καμ-

μιὰ δύναμι! Πιστέψε με πῶς εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνος, σενόρ 'Ηγουελ!

— Μπά! Νὰ κι' ενας κουτότερός μου!, κάνει ἔκπληκτος ὁ Γαλέρας. Τὸν ἀγαποῦν οἱ ἀλήτες ποὺ δὲν ἔχουν δύναμι, λέει! 'Ωρες εἶναι νὰ μοῦ πῆ πῶς κι' ἐγὼ ποὺ τὸν ἀγαπάω εἶμαι ἀλήτης καὶ πῶς δέν... Θέλω νὰ πῶ ὅσο γιὰ δύναμι, ἂν σέ ἀρπάξω στὰ χέρια μου, κατακαημένε!...

Καὶ κουνάει στὸ σκοτάδι τὰ ἠράκλεια μπράτσα του.

'Ο 'Ηγουελ ὡστόσο ἀποκρίνεται:

— Αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε εἶναι καλά. 'Ακίνδυνος κι' ἀνίκανος νὰ βλάψη!... Κι' ὅμως ἐγὼ δ'έταξα νὰ τὸν σκοτώσετε μὲ κάθε θυσία κι' ἔχει περάσει τόσος καιρὸς καὶ ὁ Ζορρό ζῆ καὶ βασιλεύει.

— Δὲν θά γλυτώση γιὰ πολὺ ἀκόμα, σενόρ! 'Ηδη τὸν κυνηγοῦν οἱ στρατιῶτες τοῦ Δὸν 'Αλβαρές! 'Απὸ στιγμή σὲ στιγμή θά μάς τὸν φέρουν νεκρὸ ἢ ζωντανὸ στὸ παρεκκλήσι! 'Ελάτε!...

Δὲν μιλοῦν ἄλλο.

'Όλος ὁ ὄμιλος τῶν ἱππέων ξεκινάει καὶ χώνεται στὸ δάσος.

'Ο Γαλέρας ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος, σάν μαρμαρωμένος.

Δὲν μπορεί νὰ πιστέψῃ στὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἔχει ἀκούσει. 'Ωστε λοιπὸν θά νάσῃ κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸν ἀγαπημένο του κύριο κι' ἐκεῖνος φεύγει, τὴ στιγμή ἀκρι-

βῶς πού ὁ Ζορρό μπορεί νά ἔχη τή ἀνάγκη του;

Χωρίς νά ὀστάση περισσότερο, ξεχνάει τῖς ἐντολές τοῦ Ζορρό καί χώνεται κι' αὐτός στο δάσος. Ἀρχίζει νά παρακολουθεῖ ἐκείνους τοὺς καιβαλλάρηδες.

Φτάνουν ἔτσι στο παρεκκλήσι τοῦ Σάν Ἀντόνιο.

Οἱ ἵππεῖς ἀφήνουν τ' ἀλογά τους ἀπ' ἔξω, στο δάσος καί μπαίνουν στο παρεκκλήσι ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἱεροῦ.

Ὁ Γαλέρας στέκει ἀναποφάσιστος πίσω ἀπ' τὰ τελευταῖα δέντρα. Τότε γίνεται κάτι ἄλλο πού τὸν κάνει νά τρομάξει ἀκόμα περισσότερο. Βλέπει μιὰ συνοδεία ἀνθρώπων νά ἔρχεται καί νά φέρνῃ ἕνα πεθιαμένο. Καί καθὼς τὸν βάζουν στήν ἐκκλησία καί φωτίζεται τὸ πρόσωπό του, ὁ γίγαντας πού κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀναγνωρίζει πῶς εἶναι ὁ Γρακός!

— Σκότωσαν τὸν Ἕλληνα καί τὸν ἔφεραν!, ψελλίζει ἰδρωμένος. Ἀραγίς μπορεί νά φέρουν καί τὸν κύριό μου, ὅπως εἶπαν καί... ὦ, καταραμένο! Ἀλλοίμονό σας, ἂν κάνετε κάτι τέτοιο! Θὰ σᾶς ξεσχίσω ὅλους μὲ τὰ χέρια μου!

Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογό του, κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι πυκνά φύλλα καί περιμένει.

Λίγο ἀργότερα ἐνῶ ὁ νεκρὸς μένει στήν ἐκκλησία, οἱ ἄλλοι πού τὸν ἔφεραν φεύγουν. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ κουνάει ἀπὸ τή θέσι του, ὡς τή

στιγμὴ πού, ὅπως ξέρομε, τὸν ἀκούει ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς νά μονολογῇ βρίζοντας καί ἀπειλώνοντας τοὺς νάνους.

Ἡ φοβερὴ συνωμοσία

Ο ΖΟΡΡΟ προχωρεῖ ἐνδὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀμυαλοῦ βοηθοῦ του. Παραμερίζει τὰ φύλλα καί τὸν βλέπει κουρνιασμένο ἐκεῖ ἀπὸ πίσω.

— Γαλέρα! Γιατί, ἀμίγγο, δὲν πήγες στο σπίτι ὅπως σοῦ εἶπα; ρωτᾷει εὐθυμα.

Ὁ γίγαντας πάει νά ξεφωτίσει ἀπὸ τὴ χαρά του καί μόλις προλαβαίνει ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς νά τοῦ σκεπάσῃ τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη του.

— Σσστ!, κάνει ἀνήσυχος. Τσιμουδιά! Ἔλα πὸ βῶ!...

Καί πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο ὑποχωρεῖ μαζί του καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα μέσα στο δάσος.

Ἐκεῖ σταματοῦν καί ὁ Γαλέρας, μὲ ψιθυριστὴ φωνή, καιταφέρει μέσες - ἄκρες νά διηγηθῇ στὸν κύριό του ἐκεῖνα τὰ λόγια πού ἀκουσε κρυμμένος στὰ τελευταῖα δέντρα τοῦ δάσους.

Ὁ Ζορρό συνοφρυώνεται. Δὲν λέει τίποτα στὸν γιγάντιο φίλο του, πού καί νά τοῦ πῆ, δὲν πρόκειται νά καταλάβῃ τίποτα. Τὸν παίρνει ὅμως ἀπ' τὸ χέρι, ἀφοῦ τοῦ ἐξηγεῖ πῶς δὲν πρέπει νά βγάλῃ

«κίχ» και ξαναιγουρίζουν κοντά στο παρεκκλήσι. Κιρύβονται άνάμεσα στα φύλλα και περιμένουν.

Οί νάνοι περνούν και ξαναπερνούν τρεις φορές άκόμα άπό έμπρός τους, περιπολώντας γύρω άπό τόν ναό.

Στό πλάϊ του ίερού του παρεκκλησιού, υπάρχει ένα άρκετά μεγάλο δωμάτιο, που χρησιμεύει συνήθως γά έξομολογητήριο ή για τά θρησκευτικά μαθήματα που κάνει ο πότερο Άουγκούστο στους μαθητές του.

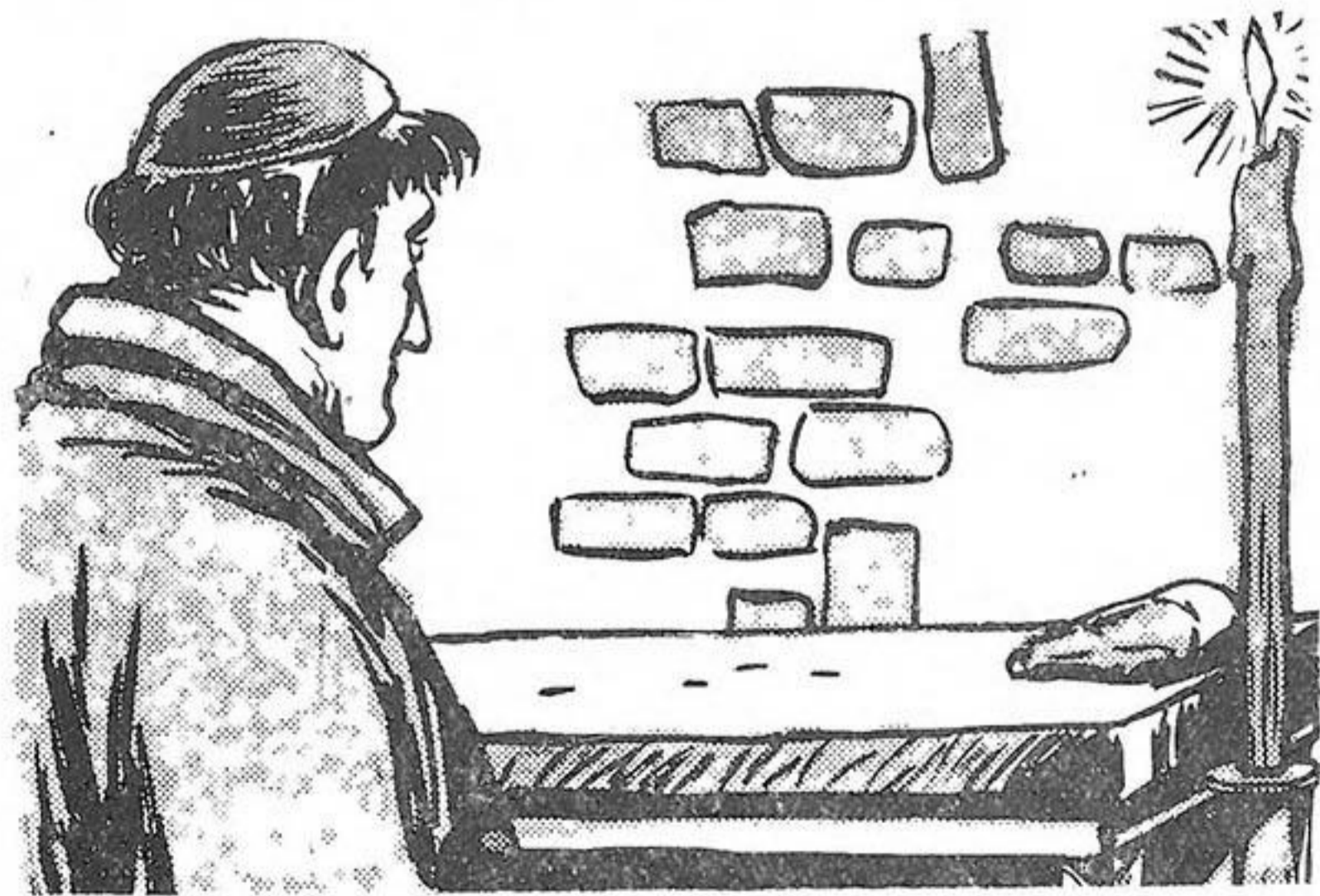
Αυτό τό δωμάτιο είναι τώρα γεμάτο παράξενους ανθρώπους.

Ό ένας άπ' αυτούς, ένας ψηλός, ξανθός άντρας με ί-

σα μαλλιά χτενισμένα προς τά πίσω, κάθεται στη θέση του «έξομολογουμένου», μπροστά στο παραθυράκι με τό συρμάτινο πλέγμα, που συγκοινωνεί με τή θέση του έξομολογητού. Οί άλλοι κάθονται γύρω του, σχηματίζοντας ένα ήμ κύκλο. Συζητούν χαμηλάφωνα κι' έχουν όλοι συνωμοτικό ύφος.

Οί άνθρωποι που κάθονται γύρω άπό τόν ξανθομάλλη, είναι ο Δόν Φραντσέσκο Ματαμόρες και πέντ' — έξη άλλοι, που στις ζώνες τους είναι κρεμασμένες διπλές θήκες με πιστόλια.

Μιά φωνή άκούγεται πίσω άπό τό κρυστάλλινο πλέγμα να λέη:

— Χίλιοι διαβόλοι! Πού... διάβολο πήγε ο πεθαμένος;

‘Ο Έλληνας καβαλλάρης, κρυμμένος βλέπει τρεις όπλισμένους νάνους που άπειλούν τον καβαλλάρη επίσης Ζορρό.

— Σενόρ ‘Ηγουελ, έσάς περιμέναμε! ‘Ολοι είναι έτοιμα! ‘Η σπίθα είναι άναμμένη! Τής λείπει μόνο τó φύσημα, γιὰ νά μεταδώση τή μεγάλη φωτιά!...

— Έμαθα ότι ό σενόρ Ζορρό είναι: άκόμα ζωντανός!, λέει ψυχρά ό ξανθομάλλης.

— ‘Ο σενόρ Ζορρό, δέν ση-

μαίνει τίποτα!, άποκρίνεται ή φωνή πίσω από τó πλέγμα. “Αν ζή, αυτό δέν τó χρωστάει στις ικανότητές του, αλλά στο ότι δέν έπεδίωξα με κάθε τρόπο τήν καταστροφή του. “Αν έρριχνα τó ενδιαφέρον μου σ’ αυτόν, θά παραμελούσα άλλες, κεφαλαιώδεις λεπτομέρειες... Σενόρ ‘Ηγου

ελ, ἡ Λεγεώνα τῶν Τιμωρῶν εἶναι ἕτοιμη νὰ δροῖσῃ! Εἶναι ἕτοιμη νὰ ἰχτυπήσῃ ταυτόχρονα ὅλους τοὺς στόχους! Νὰ κυλήσῃ τὴ χώρα στὴν ἀναρχία, στὸ αἷμα, τὴν καταστροφή καὶ τοὺς ἐμπρησμούς! Τότε ὁ στρατὸς σας θὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὰ σύνορα, μὲ τὴ μάσκα τοῦ «προστάτου Τιμωροῦ»! Θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ διαλύσῃ εἰκονικὰ τὴ Λεγεώνα, ἀποκαθιστώντας τὴν τάξι. Καὶ ἐνῶ οἱ ἰσχυρότεροι ἀντίπαλοί μας θὰ εἶναι νεκροί, οἱ ἄλλοι θὰ προσπαθοῦν νὰ περισώσουν ὅ,τι μποροῦν ἀπὸ τὴ φωτᾶ καὶ τὰ χαλάσματα. Κανείς δὲν θ'ἄχῃ ὄρεξι νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ «κηδεμονίας» τοῦ Μεξικῆ, ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς στοὺς Ἑγγλέζους! Καὶ τότε θ'ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὰ ἡνία τοῦ ἔθνους ὁ Ὑπέρτατος! Οἱ Λεγεωνάριοί μου, σκοροπσιένοι ἀπ' αἴκρη σ' αἴκρη τοῦ Μεξικῆ, περιμένουν τὸ σύνθημά μου μὲ τοὺς δαυλοὺς καὶ τὰ ὄπλα στὰ χέρια! Ἦδη ἀπὸ καιρὸ ἔχουν ἀρχίσει νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς γαιοκτήμονες καὶ τὸν λαό... Ὁ στρατὸς σας ὅμως, πότε θὰ εἶναι ἕτομος νὰ περάσῃ τὰ σύνορα; Ὁ σενὸρ Ζορρὸ ἀνακάλυψε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο στρατόπεδα ποὺ ἐτοίμασαν οἱ πρόσκοποί σας. Ὅταν ὅμως τὰ στρατόπεδα γεμίσουν μὲ χιλιάδες στρατιῶτες, τί ζημιὰ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἕνας ἀν-

θρώπος μόνος του; Ἡ στιγμή ἔχει φτάσει! Ἄς μὴ τὴν ἀφήσουμε νὰ περάσῃ, σενὸρ Ἡγουελ! Πότε θὰ στείλετε τὸν στρατὸ σας στὸ Μεξικὸ; Ἐνα παράξενο μειδίαμα ἔχει ἀνθίσει στὰ χεῖλια τοῦ ξανθομάλλη σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἀποκρίνεται σχεδὸν εὐθυσμα:

— Ὁ στρατὸς μας ἔχει περάσει κιόλας τὰ σύνορα τὴ στιγμή ποὺ μιλάμε, μίστερ... Ὑπέρτατε! Βρίσκεται στὰ στρατόπεδα καὶ περιμένει διαταγὴ μου, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ! Πότε μπορεῖ νὰ φύγῃ ἡ δική σας διαταγὴ στοὺς λεγεωνάριους, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ ἔργο τους;

Μιὰ στιγμιαία σιωπὴ δείχνει τὴν κατάπληξι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ συρμάτινο πλέγμα. Ὑστερα ἀκούγεται ἡ φωνὴ του γεμάτη ἄγριο θρίαμβο:

— Αὐτὴ τὴ στιγμή κιόλας! Ἔχω ἐδῶ δέκα «νομίσματα», ποὺ θὰ τὰ μοιράσουν οἱ δέκα ἀγγελιαφόροι τοῦ Δὸν Φραντσέσκο Ματαμόρος, σὲ δέκα διαφορετικὲς γωνιὰς τῆς χώρας! Ἀπ' αὔριο τὸ πρωῖ ἡ μεγάλη φωτιά θὰ πυροπολήσῃ τὸ Μεξικὸ! Τὸ αἷμα θὰ τρέξῃ ποτάμι! Ἀπ' αὔριο τὸ μεσημέρι μπορεῖ ὁ στρατὸς σας νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ σκοπίσῃ τοὺς λεγεωνάριους! Αὔριο τὸ μεσημέρι, μπορούμε νὰ συναντηθοῦμε ἐπισήμως στὸ κυβερνητικὸ μέγαρο! Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ

είχαν βλέψεις να καταλάβουν την Αρχή ή να υποστηρίξουν το κύρος της Ισπανίας, δεν θα υπάρχουν στη ζωή!

— Και ο πρόεδρος της Γερουσίας;

— Τον έχω αναλάβει εγώ!, λέει ήρεμα ο Ματαμόρος. Τούτη τη στιγμή θα κοιμάται. Είναι σαν να κοιμάται για πάντα από τώρα, αφού δεν πρόκειται πια να ξυπνήσει!...

— Έμπρός λοιπόν! Στείλτε τα μηνύματα!, λέει αποφασιστικά ο Ήγουελ. Θα στείλω κι' εγώ δυο αγγελιαφόρους στα στρατόπεδά μας, να διατάξω την αύριανή επίθεση!...

— Φραντσέσκο, λέει η φωνή πίσω από το πλέγμα, έλα να πάρης τα «νομίσματα»!... Οί αγγελιαφόροι σου να ξεκινήσουν αυτή τη στιγμή!

Την ώρα όμως που ο Δόν Φραντσέσκο Ματαμόρος σηκώνεται απ' τη θέση του, έτοιμος να εκτελέσει τη διαταγή του άθιατου κυρίου του, η φωνή του ελευταίου αυτού, ξανακούγεται. Ξανακούγεται όμως άγρια και βροντερή, σαν ούρλιαχτό θηρίου:

— Χίλιος διαβόλο! Που... διάβολο πήγε ο πεθαμένος;

Συναγερμός

ΤΡΟΜΕΡΟΣ αναβρασμός ξεσπάει μέσα στο παρεκκλήσι του Σάν Αντόνιο, σ' αυτά τα λόγια.

— Ποιός πεθαμένος; φωνάζει με γουρλωμένα μάτια ο Ήγουελ, που δεν έχει ιδέα.

Στο μεταξύ ο Δόν Φραντσέσκο που ξέρει πολύ καλά τι έννοει ο «Υπέρτατος»; κάνει νόημα στους μικροσκοπικούς άνδρες του να τον ακολουθήσουν.

Όρμηύν όλοι μαζί μέσ' στη νύχτα κι' έξω από το έξομολογητήριο.

Χύνονται στην εκκλησία: Μόλις μπαίνουν μέσα βλέπουν το άδειο φορείο, στο οποίο προηγουμένως βρισκόταν ο νεκρός Έλληνας! Το κερί καίει ακόμα στα πόδια του. Μένουν κι' εκείνοι ακίνητοι για μιὰ στιγμή, με τα μάτ'α γουρλωμένα.

— Αναστίχθηκε ο πεθαμένος! Τα πνεύματα είναι έναντίον μας!, μουρμουρίζει με τρόμο ένας από τους ανθρώπακους.

Ο Ματαμόρος του δίνει ένα φανερό χαστούκι, πριν προλάβη να το καλοσκεφθή. Το πρόσωπό του έχει γίνει κατακόκκινο από μανία.

— Ηλίθιε!, ούρλιάζει. Ποιός πεθαμένος; Αυτός ήταν πεθαμένος όσο είσαι κι' εσύ! Σας ξεγέλασε όλους! Καταλαβαίνετε; Σίγουρα ήταν άνθρωπος του Ζορό! Άκουσε όλα όσα είπώθηκαν ανάμεσα στον Υπέρτατο και τον σενόρ Ήγουελ! Αυτός μόνος του, αν δεν συλληφθή άμέσως μπορεί να μάς καταστρέψη!..

Τα λόγια αυτά κάνουν τρο-

μερῇ ἐντύπωσι σέ ὄλους.

Οἱ ἀπαίσιοι νάνοι ἐτοιμάζονται νὰ ριχτοῦν στοῦ δάσους, ἀφοῦ ξέρουν πὼς ὁ... πρῶην πεθαιμένος, ὅπου κι' ἂν ἔχη πάει, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μακριὰ ἀπ' τὸ παρεκκλήσι.

Τὴν ἴδια στιγμή φανερώνεται στοῦ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τῆς ἐκκλησίας ὁ ξανθομάλλης Ἑγγλέζος, σενὸρ Ἡγουελ.

Κυττάζει τὸν Ματαμόρος μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο σαρκασμό. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

— Ὡστε λοιπόν, ἓνας ἄνθρωπος μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη καμμιά ζημιὰ!, φωνάζει. Καὶ τώρα μοῦ λέτε πὼς αὐτὸς ποὺ ἔφυγε ἀπὸ δῶ μέσα, μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν! Εἴσθε λοιπὸν ἠλίθιοι;

Ὁ Δὸν Φραντσέσκο χλωμιάζει σὰν νεκρός. Γιὰ μιὰ στιγμή κάνει μιὰ ὀργισμένη κίνησι, ποὺ τὴν ἀφήνει στὴ μέση.

Σκύβει τὸ κεφάλι.

— Δὲν θὰ πάη μακριὰ!, μουρμουρίζει. Δὲν εἶναι οὔτε ἓνα λεπτὸ ποὺ ἦταν ἐδῶ, πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ φορεῖο... Θὰ στείλω τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ τὸν φέρουν πίσω ζωντανό... ἢ νεκρό!

Κι' ἐτοιμάζεται νὰ διατάξῃ τοὺς νάνους νὰ τρέξουν στοῦ δάσους.

Ὁ Ἑγγλέζος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν σταματᾷ.

— Ὁχι!, λέει ξερά. Ἄν δὲν τὸν βροῦν, ἢ ζημιὰ θὰ γίνῃ καὶ θάναι τρομερὴ κι'

ἀνεπανόρθωτη! Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς ὅλα εἶναι ἔτοιμα! Ἄς φύγουν οἱ ἀγγελιαφόροι σας νὰ πᾶνε τὰ δέκα μηνύματα στὴ «Λεγεώνα»... Θὰ στείλω κι' ἐγὼ τοὺς δικούς μου στὰ στρατόπεδά μας. Δὲν προλαβαίνουν πιά νὰ μᾶς ἐμποδίσουν, ἔστω κι' ἂν εἶμαι τὰ σχέδιά μας.

— Θὰ τὰ συνδυάσουμε καὶ τὰ δύο!, λέει ὁ Ματαμόρος ζωνηρά. Θὰ φύγουν οἱ ἀγγελιαφόροι μου ἀπ' τὸν δρόμο τοῦ δάσους. Θὰ προσπαθήσουν νὰ προλάβουν τὸν ἄνθρωπο τοῦ Ζορρό. Τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ τὸν προλάβουν. Τότε θὰ τὸν πιάσουν καὶ θὰ τὸν φέρουν πίσω, ἐκτὸς κι' ἂν ἀναγκαστοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἄν δὲν τὸν βροῦν ὁμῶς, θὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο τους, νὰ πᾶνε νὰ δώσουν τὰ «νομίσματα».

Στρέφει στοὺς νάνους ποὺ τὸν κυττοῦν στὰ μάτια.

— Καταλάβετε τί θὰ κάνατε; ρωτᾷ.

— Σί, σενόρ!, ἀπαντοῦν μ' ἓνα στόμα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τοὺς μοιράζει γρήγορα — γρήγορα τὰ δέκα κούφια νομίσματα, ποὺ περιέχουν τὰ μηνύματα τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Οἱ νάνοι τὰ ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ρίχνονται ἔξω ἀπ' τὸ παρεκκλήσι. Ὁ Δὸν Ματαμόρος βγαίνει κι' αὐτὸς μαζί τους.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἀκούγεται ὁ

γοργός καλπασμός τῶν ἀλόγων τους.

Ὁ Ἡγουελ τρέχει στοὺς πλαϊνὸς δωμάτιο, ποὺ οἱ ἀνθρώποι του τὸν περιμένουν γεμάτοι ἀνησυχία.

Ἀρπάζει δυὸ ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν ἔξοδο λέγοντας ἀνυπόμονα:

— Ἐμπρός! Θὰ μεταφέρουμε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως στὰ στρατόπεδά μας! Εἶναι γιὰ αὐριο τὸ μεσημέρι!...

Οἱ δυὸ ἄντρες χάνονται σ' ἓνα λεπτὸ κι' ἐκεῖνοι μέσα στὴ μαύρη νύχτα.

Τὶ ἔχει ἀπογίνει ὅμως ὁ πεθαμένος;

Ἀπλούστατα ὁ Ἕλληνας Ἀντώνης Γραικός, δὲν εἶναι καθόλου πεθαμένος, ὅπως τὸ ὑπέθεσε καὶ ὁ Δὸν Φραντσέσκο. Ὁλητὴ ἢ σκημὴ τοῦ φόνου τοῦ ἀπὸ τὸν Ζορρό, ἔγινε κατόπιν συμφωνίας μὲ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ τὸν Δὸν Ἀλβαρές, καθὼς καὶ τοὺς τέσσερις ἀφοσιωμένους φίλους αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ποὺ τοὺς διέθεσε ὅλους στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ζορρό.

Μ' ἄλλους λόγους ὁ γιατρὸς ποὺ βεβαίωσε τὸν θάνατό του κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἔβαλαν στοὺς φορεῖο, ἦταν ἐν γνώσει τοῦ σχεδίου κι' ὅσο γιὰ τὸν Ζορρό, εἶχε πυροβολήσει στὸν ἀέρα καὶ ὁ Γραικός εἶχε προσποιηθῆ τὸν χτυπημένο.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γιὰτὶ ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς εἶχε τὴ γνώμη πὼς αὐτὲς οἱ

μυχτερινὲς θρησκευτικὲς συγκεντρώσεις ἐκείνων τῶν ἀπαίσιων νάνων, ἦταν πολὺ ὑποπτές.

Ἦθελε λοιπὸν νὰ βρεθῆ ἓνας ἄνθρωπος μέσα στοὺς παρεκλήσι τοῦ Σάν Ἀντόνιο καὶ νὰ παραικοιολογήσῃ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «θρησκευτικὰ μαθήματα» τοῦ πάτερ Ἀουγκούστο. Ἄν ὅμως οἱ ὑπόνοι-ές του ἦταν σωστὲς, κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τρυπώσῃ στοὺς παρεκλήσι ἀπαρατήρητος, γιὰτὶ βέβαια, θὰ ὑπῆρχαν ὀλόγυρα ἀκοίμητοι φρουροί. Μόνο ἓνας «πεθαμένος» θὰ ἔμεινε ἀνεινόχλητος στὴ μέση τῆς σάλας τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ ἀκούσῃ ὅτιδήποτε κι' ἂν ἔλεγαν ἐκεῖ μέσα. Κανεὶς δὲν θὰ χαμήλωνε τὴ φωνή του, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἀκούσῃ.. ἓνας νεκρός!...

Κι' ἔτσι κι' ἔγινε.

Ἀφοῦ ὅλο τὸ σχέδιο πέτυχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅπως εἶδαμε καὶ ἀφοῦ ὁ φόνος ἔγινε μὲ μάρτυρες δεκάδες ἀνθρώπους κι' ἀφοῦ ἡ πιστοποίησι τοῦ θανάτου τοῦ Ἕλληνα ἔγινε μπροστὰ στὰ μάτια καὶ αὐτῶν τῶν νάνων τοῦ Δὸν Ματαμόρος, ποὺ εἶχαν φτάσει κοντά, κανεὶς δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του νὰ ἐλέγξῃ, μήπως ὁ νεκρός δὲν ἦταν καὶ πολὺ... πεθαμένος.

Ὁ Γραικός ἔμεινε ἀκίνητος ἐπάνω στοὺς φορεῖο του καὶ παραικοιολογῆσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸν πάτερ Ἀουγκούστο ποὺ πηγαινοερχό-

ταν εκεί μέσα, έτοιμάζοντας —όπως νόμιζε— τὰ τῆς αὐριανῆς κηδείας του!

Όταν καιμιὰ φορά ἔφτασαν ὁ Ἡγουμελ μετὴ συνοδεία του καὶ τὸν Ματαμόρος —στὸ παραμέσα δωμάτιο— ὁ Ἕλληνας εἶδε τὸν ἱερωμένο νὰ κάθεται στὸ θρόνι τοῦ ἔξομολογητοῦ καὶ ἄκουσε ὅλη ἐκείνη τὴν τρομερὴ συζήτησι πού εἶχε μετὰ τὸν Ἑγγλέζο, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔφθανε ὀλοκάθαρα ἀπὸ τῆ μέσα μεριά.

Αὐτὰ πού ἄκουσε ἦταν τόσο τρομακτικά, ὥστε δὲν σκέφθηκε τί θὰ γινόταν ἂν ἀνακάλυπταν τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ. Ἀντίθετα συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε ὅπωςδιήποτε νὰ φύγῃ πρῶτος καὶ νὰ τὰ ἀναφέρῃ ὅλα στὸν Ζορρό, γιατί ἂν ἔφευγαν πρῶτοι οἱ νάνοι κι' Ἑγγλέζοι, πιθανὸν νὰ μὴν μπορούσαν πιά νὰ τοὺς προλάβουν καὶ νὰ τοὺς σταματήσουν.

Πηδώντας λοιπὸν ἀνάλαφρα ἀπὸ τὸ φορεῖο του, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας ἐπίσης ἀθόρυβα καὶ βγήκε ἔξω.

Εὐτυχῶς οἱ φρουροὶ νάνοι βρίσκονταν ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἐκείνη τὴν ὥρα κι' ἔτσι δὲν τὸν πῆρε κανένα μάτι. Χύθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, πρὸς τὸ μέρος πού τοῦ εἶχε πῆ ὁ σενὸρ Ζορρό ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ.

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή ἄκουσε πίσω τους τίς ἄγριες φωνές τοῦ πάτερ Ἀουγκού-

στο, πού ἀνακάλυψε τὴν ἐξαφάνισί του.

Μέσα στὰ ἐλάχιστα δευτέρολεπτα πού κάνουν οἱ ἀπαίσιοι συνωμότες νὰ παίρουν τὴν ἀπάφασί τους, ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας προλαβαίνει νὰ δηγηθῇ στὸν Ζορρό — πού τὸν βρίσκει μαζί μετὰ τὸν Γαλέρα— ὅλα ὅσα ἄκουσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ... νεκροκρέβαστό του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ γίνεται κάτασπρο κάτω ἀπὸ τὴ μάσκά του.

Ἡ ἀγωνία δαιγκώνει σὰν φίδι τὴν καρδιά του.

Καιταλαβαίνει πὼς ἡ τύχη τοῦ Μεξικικοῦ βρίσκεται στὰ χέρια του καὶ πὼς στὸ παραμικρὸ λάθος του ὅλα μπορεῖ νὰ χαθοῦν.

Δὲν χάνει τὸ κουράγιο του ὁμως.

Ξέρεῖ πὼς ἔχει πάρει ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ στοὺς ἄθλους προδότες νὰ πραγματοποιήσουν τὸν σκοπὸ τους...

—Ἄς τοῦ δίνουμε!, μωρμουρίζει ἀνήσυχος ὁ Ἕλληνας.

Μὴ βιάζεστε!, ἀποκρίνεται ψιθυριστὰ ὁ Ζορρό. Ἄς πᾶμε σιγὰ — σιγὰ ὡς τ' ἀλογά μας!...

Χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλόιβῃ τί θέλει νὰ κάνῃ ὁ θρυλικὸς μαυροφάρος, ὁ Γραικὸς ὑπακούει. Ὅσο γιὰ τὸν Γαλέρα, αὐτὸς πάντα ὑπακούει χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέαν τί θέλει νὰ κάνῃ ὁ κύριός του, ἀλλὰ

καί... χωρίς να τον ενδιαφέ-
ρη.

— Μά... Νά! Βγαίνουν
ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ! Τρέχουν
στ' ἄλογά τους! Θὰ μᾶς
δοῦν!, μουρμουρίζει ὁ Γραι-
κός.

— Αὐτὸ ἐπιδιώκω!, ἀπο-
κρίνεται ἤρεμα ὁ Μασκοφό-
ρος. Ἄν δὲν μᾶν δοῦν θὰ
σκορπίσουν σὲ δέκα διαφορε-
τικές μερὲς γιὰ νὰ πᾶνε τὰ
μηνύματά τους καὶ τότε, ἄν-
τε νὰ τοὺς μαζέψης μὲς στὴ
νύχτα!... Καὶ ἓνας νὰ φτά-
σῃ στὸν προορισμὸ του, θὰ
γίνων τρομερὲς σφαγὲς καὶ
ἐμπρησμοί!... Ἄν μὲ δοῦν θὰ
μὲ κυνηγήσουν καὶ θάρθουν
ὅλοι πίσω μου!...

— Γιατί λέτε «ἂν μὲ
δοῦν»; ρωτᾷ ὁ Ἑλληνας μὲ
ὑποψία.

— Ἐσεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ
μὲ τὸν Γαλέρα!, ἀποκρίνεται
βιαστικὰ ὁ Μασκοφόρος Ἐκ-
δικητής. Θὰ μείνετε κρυμμέ-
νο ὥσπου νὰ περάσουν... Τό-
τε θὰ μπῆτε στὴν ἐκκλησίᾳ
καὶ θὰ φροντίσετε νὰ συλλά-
βετε τὸν Ἡγουελ καὶ τὸν Ὑ-
πέροτατο!... Ἄν παρουσια-
στοῦν δυσκολίες, μὴ διστάσε-
τε νὰ πυροβολήσετε!... Γα-
λέρα ἀμίνο, θ' ἀκούς τὸν
σενὸ Γραικό, σὸν νὰ εἶμαι
ἐγὼ ὁ ἴδιος!

— Σί, σενόρ!, ἀποκρίνε-
ται γωρὶς δυσκολία ὁ γίγαν-
τας. Μόνον ποῦ... Δηλαδή
πῶς μπορεῖ ὁ ἴδιος ἐσεῖς καὶ

ὁ σενὸρ Γραικὸς ποῦ... Θέλω
νὰ πῶ δὲν εἶναι ἄλλος ὁ...
Ἄν εἴσαστε ὁ ἴδιος μὲ...
Δὲν καταλαβαίνω τί... ὦ,
σενόρ!...

Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα ἀ-
κούγονται ἔξαλλες κραυγὲς
θριάμβου ἀπὸ τὴν πλευρὰ
τοῦ παρεκκλησιῶ:

— Ὁ Ζορρό! Ἐπᾶνω του!
Καὶ μιὰ ὀμάδα ἵππέων ρί-
χνεται πίσω του μὲ ἄγρια
οὐρλιαχτά.

ἸΠερνοῦν μπροστὰ σχεδὸν
ἀπὸ τὸν Γραικὸ καὶ τὸν Γα-
λέρα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιλη-
φθοῦν.

Ἐχουν ἀρχίσει κιόλας νὰ
πυροβολοῦν ποῦ καὶ ποῦ, κα-
ταπάνω στὸν Μασκοφόρο Τι-
μωρό. Ἡ ἀπόστασι δὲν εἶναι
μεγάλη. Τὰ δέντρα ὅμως
τοὺς ἐμποδίζουν νὰ βροῦν
τὸν στόχο καὶ γρήγορα πα-
ραιτοῦνται ἀπὸ τὴν προσπά-
θειά τους, τουλάχιστον γιὰ
τὴν ὥρα.

Ἐκεῖ ποῦ τρέχει ὁ σενὸ
Ζορρό ὅμως, βλέπει ξαφνικὰ
μπροστὰ του ἓνα ὀλόκληρο
τάγμα ἵππικῶ!

Εἶναι οἱ ἄντρες τοῦ συντα-
γματάρχου Φερνάντεζ, ποῦ
εἶχαν ξεκινήσει ὅπως ξέρομε
ἀπ' τὴν πόλη, λίγο μετὰ ἀπ'
τὴ φυγὴ του καὶ στρατοπέ-
δευσαν στὸ δάσος.

Ἔτσι ὅπως τρέχει ὁ Μα-
σκοφόρος Ἐκδικητής, πηγαί-
νει ὀλοτσιγῶς καταπάνω
τους!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 15 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:
Έτησία δρχ. 100
Εξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ:

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Τò τέλος τής ώραιότερης περιπέτειας του βρυλικού υπε-
ρασπιστού τών αδυνάτων και κατατρεγμένων.

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Δράσις και άγωνία άνευ προηγουμένου!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΕΦΤΟΝΤΑΣ Ο ΒΡΑΧΟΣ ΠΑΡΑΣΥΡΕ, ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ ΜΑΖΥ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ ΕΝΑΕ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΠΟ ΒΡΑΧΟΥΣ ΓΥΡΕΜΙΖΕΙ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ... ΘΑΒΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΚΑΤΟ, ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ, ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΜΙΣΜΕΝΟ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΟΧΗΜΑ

ΕΓΙΝΕ! ΟΙ ΚΡΟΓΩΝΟΙ ΤΩΝ ΨΗΛΩΝ ΘΑ ΣΩΛΑΣΟΥΝ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΣΠΗΛΙΕΣ ΤΟΥΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑ.....

ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΗΣ ΘΥΛΗΣ ΜΑΣ! ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ!

